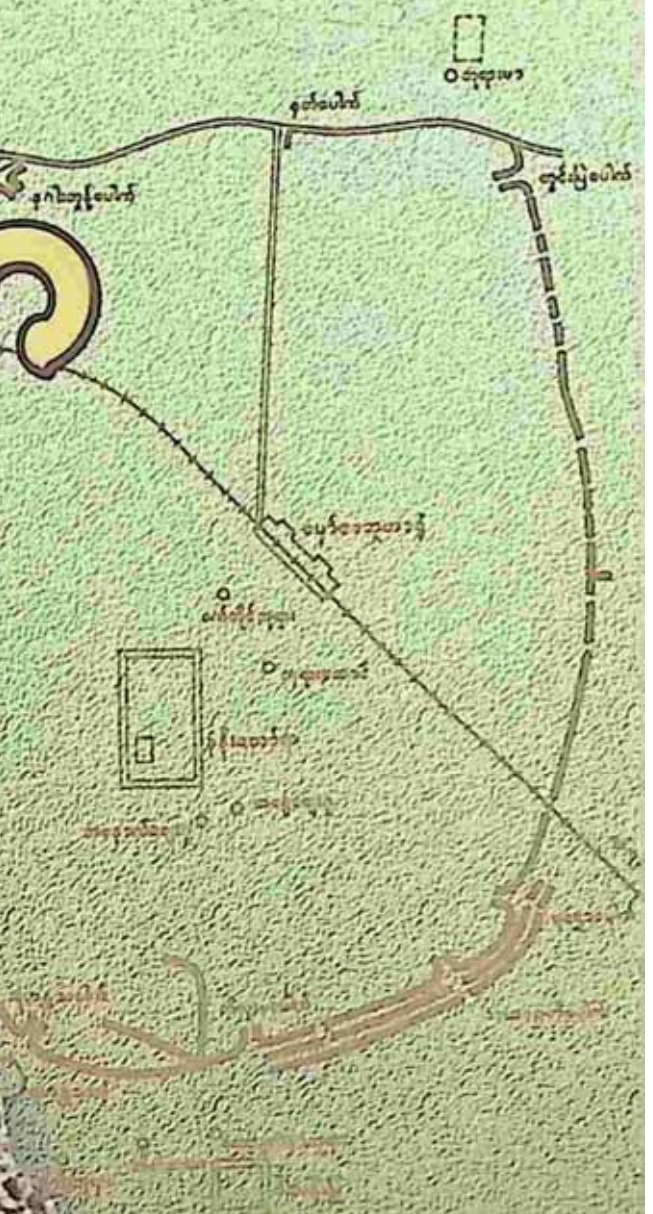

ပျူစစ်လျှင်

မြန်မာ

ဘုန်းတင့်ကျော်

mgyae.com

ပျာစစ်လျှင်
မြန်မာ
ဘုန်းတင့်ကျော်

mgyoe.com

Barcode
K0175

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၀၀၁၀၀၆၀၂

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၀၀၅၅၀၉၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်ခြင်း

ရွှေခြင်ဆံ့ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၂)၊ စောရန်ပိုင် အနောက်ရပ်ကွက်၊ သရဖီလမ်း၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်ခြင်း

ကလျာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၅၂)၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

သီဟလတ်

တန်ဖိုး

၂၅၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။	နိဒါန်းအမှာ	၇
၂။	သရေခေတ္တရာတွေ့ ပုဗရမိ(ပျူဗရမ္မာ၊ ပျူမြန်မာ) အထောက်အထား ငွေဗောဓိပင်ကြွတ်စာ	၂၁
၃။	ပျူစစ်လျှင် မြန်မာ	၂၅
၄။	ယာယီအမည် ပျူစာဟု အမည်တပ်ခံရသော သီဟဝိကြမမင်း ကျောက်အရိုးအိုး ရှေးဗမာကျောက်စာကို ခေတ်မြန်မာစာဖြင့် ပြန်ဆိုခြင်း	၉၉
၅။	ယာယီအမည် ပျူစာဟု အမည်တပ်ခံရသော သူရိယဝိကြမမင်း ကျောက်အရိုးအိုး ရှေးဗမာကျောက်စာကို ခေတ်မြန်မာစာဖြင့် ပြန်ဆိုခြင်း	၁၀၁
၆။	ယာယီအမည် ပျူစာဟု အမည်တပ်ခံရသော သူရိယဝိကြမမင်း၏ မိဖုရားကျောက်အရိုးအိုး ဗမာကျောက်စာကို ခေတ်မြန်မာစာဖြင့် ပြန်ဆိုခြင်း	၁၀၂
၇။	ယာယီအမည် ပျူစာဟု အမည်တပ်ခံရသော ဟရိဝိကြမမင်း ကျောက်အရိုးအိုး ရှေးဗမာကျောက်စာကို ခေတ်မြန်မာစာဖြင့် ပြန်ဆိုခြင်း	၁၀၃
၈။	ယာယီအမည် ပျူစာဟု အမည်တပ်ခံခဲ့ရသော ပုဂံမြစေတီတွေ့ ရှေးဟောင်းဗမာ ကျောက်စာမျက်နှာကို ခေတ်မြန်မာဘာသာသို့ပြန်ဆိုခြင်း	၁၀၅
၉။	ယာယီအမည် ပျူစာဟု အမည်တပ်ခံခဲ့ရသည့် ပုဂံမြစေတီ ရှေးဟောင်းဗမာကျောက်စာမျက်နှာမှ ဗလက်ဒင် သေချာသည်ဟူသော (၆၆)လုံး စာရင်းပါ အသံတူ မြန်မာဝေါဟာရများနှင့် အသံကွဲ မြန်မာဝေါဟာရများ (၅၀) လုံး	၁၁၇
၁၀။	မြစေတီကျောက်စာတိုင်ပါ အနော်ရထာ မတိုင်ခင် ရှေးဗမာအက္ခရာများနှင့် ဗမာစကားပြေ	၁၃၇
၁၁။	ဓာတ်ပုံနှင့် ဆွဲပုံ (၃၇) ပုံ	၁၄၃

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လမှ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအထိ
ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ မဂ္ဂဇင်းတွင် ခုနစ်လတိုင်တိုင် အခန်းဆက်
ဆောင်းပါးရှည်အဖြစ် ရေးသားပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သော
ကလောင်ရှင် ဘုန်းတင့်ကျော်(အမည်ရင်း ဦးကျော်ဇင်)
“ပျူစစ်လျှင် မြန်မာ” အခန်းဆက် ဆောင်းပါးများကို
ဤစာအုပ်တွင် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ပေါင်းစု
ပုံနှိပ်ဖော်ပြပါသည်။

သမိုင်းသုတေသနစာတမ်းများ ပြုစုဖတ်ကြားနိုင်ရန် ကျေး
 မွေးစောင့်ရှောက် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင် ဖခင်
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်(ပါမောက္ခချုပ်(အငြိမ်းစား)၊ မိခင် ဒေါ်နီနီခင်၊
 သမိုင်းပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောပြသည့် ညီ-ဦးနိုင်ဝင်း
 (တွဲဘက်ပါမောက္ခ၊ သမိုင်းဌာန၊ မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်)၊ သင်
 ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများ ဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာသန်း
 ထွန်း(ပါမောက္ခ၊ သမိုင်း)၊ ဦးဖိုးလတ်(ကျောက်စာဝန်)၊ ဦးမောင်
 မောင်တင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)၊ ဦးသာမြတ်၊ ဦးရည်စိန်၊ ဒေါက်တာရီရီ
 (သမိုင်း)၊ ဦးအောင်သော်၊ ဦးမြင့်အောင်၊ ဦးစိန်မောင်ဦး၊ ဦးသန်းဆွေ၊
 လိုအပ်သော အကူအညီများပေးခဲ့ကြသည့် ဦးညွန့်ဟန် (ညွှန်ကြား
 ရေးမှူးချုပ်)(ရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီးဌာန)၊ ဒေါ်ဥမ္မာ (စာကြည့်
 တိုက်မှူး၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီးဌာန)နှင့် စာကြည့်တိုက်
 အမှုထမ်းများ၊ မင်္ဂလာဥယျာဉ်ဟော်တယ်မိသားစု (ပြည်မြို့)၊
 ကိုပြည့်ဖြိုးအောင်၊ ကိုအောင်မင်း၊ ကိုကျော်ကျော် လိုအပ်သော
 အကူအညီများ ပေးခဲ့သည့် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူအပေါင်းနှင့်
 ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်းတို့ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း။

ဘုန်းတင့်ကျော်

နိဒါန်းအမှာ

တိုးတက်သော နိုင်ငံကြီးတစ်ခုမှ ဘွဲ့လွန်မဟာတန်း ပါရဂူတန်း သင် ပါမောက္ခတို့မှ တပည့်များကို ဆုံးမသွန်သင်သော သဘောထားမှာ ငါနဲ့မတူတာ မင်းပြောရမယ်၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မင်း လိုက်ပြောနေသရွေ့၊ မင်း ငါနဲ့တူနေသရွေ့၊ ဒီမဟာဘွဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အမြင်သစ်၊ အတွေ့သစ် (new finding) ကို တပည့်ဖြစ်သူက တင်ပြနိုင်မှ စာမေးပွဲအောင် သည်။ ထိုပါမောက္ခတို့၏ သဘောထားမှာ တပည့်များ ဆရာကို သံယောင်မလိုက် ဖို့၊ ဆရာအရိပ်ကထွက်ဖို့၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်၊ ကိုယ်ပိုင်သုတေသန၊ ကိုယ်ပိုင်ပညာ ထုတ်ပြနိုင်ဖို့ နမူနာယူထိုက်သော လုပ်ရပ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသဘောထား ထိုကျင့်စဉ်ကြောင့် သူတကာထက် သူတို့ တိုးတက်မှုကို ပိုမိုရရှိကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရော ဆရာမှ တပည့်ကို မည်သို့ ဆုံးမဆက်ဆံကြ လေသနည်း။ မည်သည့်ပညာမဆို ပညာ၏ တိုးတက်မှုနှင့် အမှန်သဘောကို သိလိုလျှင် စကားသံယောင်လိုက်သောပုံစံ ကိုယ်ပိုင်အားမထုတ်ဘဲ ဆရာအရိပ် ခိုသော ပုံစံတို့ကို ကျောခိုင်းကြရမည် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံခေတ်ပေါ် သမိုင်း ပညာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ထိုနည်းတူသာ ဖြစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုးသမိုင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သုတေသနများ အဆက်မပြတ်လုပ်၍ ဖော် ထုတ်နိုင်ရန် များစွာလိုအပ်လျက် ရှိပါသည်။ ရှေ့ဆရာတို့ ရေးခဲ့ ပြောခဲ့သော

မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာလူမျိုး သမိုင်းစာတမ်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အထောက်အထား ခိုင်လုံ၊ မခိုင်လုံ၊ မှားမမှား၊ မှန်မမှန်၊ လျှမ်းကျန်ခဲ့ မကျန်ခဲ့ စသည်တို့ကို သုတေသနအသစ် အသစ်လုပ်၍ တွေ့ရှိရသော အထောက်အထား အသစ် အသစ်တို့ဖြင့် စစ်ဆေးရန် အမှားပါရှိပါက အမှန်ပေါ်ပေါက်အောင် ပြင်ဆင်ရန်၊ လိုအပ်မှုတို့ကို မှန်ကန်သော အထောက်အထားသစ်များဖြင့် ဖြည့်စွက်ဖော်ထုတ် ပေးရန်တို့မှာ စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရမည့် သမိုင်းကိစ္စ၊ သမိုင်း တာဝန်များ ဖြစ်ပါသည်။

ပညာရှင်ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အယုံလွန်၊ အကြည်ညို လွန်၊ အထင်ကြီးလွန်၍ သုတေသနအသစ် မလုပ်၊ မစစ်ဆေးသော် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ရေးခဲ့ ပြောခဲ့သည်တို့ မှန်ကန်ခဲ့ပါက ကိစ္စမရှိ၊ မှန်သည်ဟု အများတကာက ဝိုင်းထင်ထားပြီး တကယ်တမ်းတွင် မှားယွင်းနေပါမူ အကျိုးနည်းဖို့သာ ရှိပါ သည်။ ဘက်လိုက်မှုကင်းသောလူ၊ အမှားကင်းသောလူ ဟူသည်ကား ရှာမှ ရှားလှပါသည်။ ဝိုင်းဝန်းစစ်ဆေးနိုင်မှ တော်ရုံကျမည် ဖြစ်ပါသည်။ မသိ၍ အမှားကို လက်ခံမိခြင်းက အပြစ်မဆိုသာပါ။ သိအောင် လုပ်နိုင်သော ပညာအစ ရှိပါလျက် သိအောင်မလုပ် မစစ်ဆေးဘဲ သူများ ပြောသမျှ လက်ခံခြင်းကြောင့် အမှားထုပ်ကြီး ပိုက်မိလျက်သား ဖြစ်နေပါက မှားခဲ့သူ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ချည်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဤကမ္ဘာတွင် ပညာရပ်အသီးသီးတို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေခြင်းမှာ သုတေ သနသစ်များ အဆက်မပြတ်လုပ်ခြင်း၊ အသစ်အသစ်သော တွေ့ရှိချက်များနှင့် ယခင် ရေးခဲ့ပြောခဲ့သော အချက်အလက် အယူအဆတို့၏ အမှားအမှန်ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးခြင်း၊ မှားနေသည်တွေ့လျှင် အမှန်ရောက်အောင် ပြန်လည်ပြုပြင် ခြင်း၊ မှန်ပြီးသားအရာတို့ကို အသစ် အသစ် ထပ်မံတွေ့ရှိချက်များနှင့် ပေါင်းစည်း အားဖြည့်ခြင်း၊ သံယောင်လိုက်ပြောခြင်းမျိုးကိုရှောင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို အစွမ်းကုန် အသုံးချခြင်း၊ သူများပြောတိုင်း မျက်စိမှိတ်မယုံဘဲ လေ့လာစစ်ဆေး မှုပြုခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သာဓကများစွာ ရှိပါသည်။

“ကျွမ်းကျင်ရေး၊ ရှေးဗမာကျောက်စာများနှင့် ကွဲလွဲမှားယွင်းနေသော ဂျီဒီအိမ်ချ်လုစ်၏ ဗမာသမိုင်း အယူအဆ” သမိုင်းသုတေသနစာတမ်းကို (၂၀၀၃) ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ (၃) ရက်နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ “မြန်မာဟူသော ပျူ ရာဇဝင် ဆိုရိုးစကားကို ရှေးပျူ၊ ဗမာကျောက်စာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လေ့လာကြည့်

ခြင်း” သမိုင်းသုတေသနစာတမ်းကို (၂၀၀၄) ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၁) ရက်နေ့တွင် လည်းကောင်း၊ သမိုင်းသုတေသနဦးစီးဌာန(အမရဆောင်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) တွင် ကျွန်တော် တင်သွင်းဖတ်ကြားခဲ့ပါသည်။ မြန်မာလူမျိုး မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူပြသော တရုတ်မန်ဂျူးကျမ်း၊ ကျမ်းကိုးများ၊ သူဖတ်ရှုတည်းဖြတ်ခဲ့သော ပုဂံခေတ် ဗမာကျောက်စာများနှင့် လုစ် တစ်ချက်မျှ မကိုက်ညီဘဲ အလုံးစုံ မှားယွင်းနေခြင်း ယင်းအမှားများမှလာသော ကောက်ချက်အမှား၊ ဗမာ သမိုင်း အယူအဆများများ၊ သူ့ခေတ်တွင် တွေ့ရှိပေါ်ပေါက်ပြီးဖြစ်သော အိန္ဒိယ၊ တရုတ် ခေတ်ပြိုင်မှတ်တမ်းများနှင့် ရှေးပုဂံ ဗမာကျောက်စာများတွင် ပါရှိသော်လည်း ဂျီအိပ်ချ်လုစ် တစ်လုံးမျှ မဖော်ပြဘဲ ကျန်ခဲ့သော မနည်းလှသည့် ရှေးခေတ်ပြိုင် အထောက်အထားများ ယင်းအထောက်အထားများအရ ပေါ်ပေါက်နေသော ဘီစီ (၂) ရာစု(လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၂၀၀) က မြန်မာလူမျိုးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၊ ပျူနှင့်မြန်မာ ဟူသော အမည်တို့မှာ မူလအမည် ဗြဟ္မာ၊ ဗရမ္မာမှ ရွှေ့လျော့ပြောင်းလဲပေါ်ပေါက်လာသော အမည်ပွားများဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေးပုဂံဗမာကျောက်စာ အထောက်အထားများအရ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်နေခြင်း၊ သရေခေတ္တရာ၊ ဟန်လင်း၊ ပုဂံမြစေတီတို့တွေ့ မည်သည့်လူမျိုး စာသဒ္ဒါဟု မဖော်နိုင်ဘဲ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုရလွယ်အောင် ယာယီအမည်အဖြစ် ပျူဟု ဗလက်ဒင် ယာယီအမည်မှည့်ပေးခဲ့သော ရှေးကျောက်စာ အရေးအသားတို့မှာ ပါဠိ၊ သက္ကဋ မကင်းသော ရှေးဗမာစာ ဗမာသဒ္ဒါဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်တွေ့မြင်ရခြင်းတို့ကို သမိုင်းသုတေသနစာတမ်း (၂) စောင်ဖြင့် ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့ပါသည်။

ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း(မြန်မာသမိုင်းပြုစုရေးအဖွဲ့ဝင်ပညာရှင်) မှ အဆိုပါစာတမ်း (၂) စောင်ကို ဖတ်ရှုစစ်ဆေးပြီး ဘီစီ (၂) ရာစု မြန်မာလူမျိုးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံကိုလည်းကောင်း၊ ပျူဟူသည်မှာ မြန်မာဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း သဘောတူ လက်ခံပါသည်။ အဆိုပါ စာတမ်း (၂) စောင်ကို ဖတ်ကြားသော စာတမ်းဖတ်ပွဲ (၂) ပွဲစလုံးတွင် စာတမ်းဖတ်ပွဲ သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

ယခု သုတေသနအသစ်တို့အရ ဆရာလုစ်၏ ဗမာအစ ကျောက်ဆည် အယူအဆ မှားကြောင်း တွေ့ရ၍ ပယ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းကို အသစ်ပြန်ပြင်ရေးရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ပထမ စာတမ်းဖတ်ပွဲ သဘာပတိ နိဂုံးစကားတွင် ပြောကြားခဲ့သကဲ့သို့ ပျူသည် မြန်မာဖြစ်ကြောင်း၊ စာတမ်းရှင်

ဦးကျော်ဇင်၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် ပျောက်ဆုံးနေသော ပျူလူမျိုးကို ပြန်လည် ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ဒုတိယစာတမ်း သဘာပတိ နိဂုံး စကားတွင် ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

အချို့သောသူတို့ကား ရှေ့မညီ နောက်မညီ ရေးသားခဲ့သော နောက်ရေး ရာဇဝင်အချို့ပါ ဖော်ပြချက်အချို့တို့သည် ရှေးပုဂံဗမာ ကျောက်စာအထောက် အထားများနှင့် ကိုက်ညီမှန်ကန်ခြင်း မရှိသည့်အဖြစ်ကို မသိရှာဘဲ ယင်းနောက် ရေးရာဇဝင်အချို့ပါ ဖော်ပြချက်အချို့ကို အဟုတ်ကြီး ထင်မှတ်စွဲလန်းပြီး ပျူနှင့် မြန်မာ မတူဟု မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတို့မှနေ၍ အငြင်းအခုန် ပြုလာကြ၏။ စံချိန် စံညွှန်းမီသော သုတေသနစာတမ်းပြုစုရမည့်အစား နောက်ရေးရာဇဝင် အစွဲအလန်းတို့ကိုသာ ရေးသားကြကုန်၏။ ရှေးဟန်လင်းရာဇဝင်၊ သရေခေတ္တရာ ရာဇဝင်၊ ပုဂံရာဇဝင်တို့ပါ ဗြဟ္မာသည် မြန်မာ၊ ဗြဟ္မာသည် ပျူ၊ ပျူသည် မြန်မာ ဟူသော ရှေးမှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြချက်တို့မှာ ရှေးသရေခေတ္တရာ ဗမာ ကျောက်စာ၊ ဟန်လင်းဗမာကျောက်စာ၊ ရှေးပုဂံဗမာကျောက်စာများနှင့် ကိုက်ညီ မှန်ကန်ကြောင်းကို ထိုသူတို့ ကျောက်စာသုတေသန လုံလောက်စွာ မလုပ်ကြ၍ မသိကြရှာ။

အချို့သောသူတို့သည်မူကား သရေခေတ္တရာ၊ ဟန်လင်း၊ ပုဂံ မြစေတီ တို့တွေ မည်သည့်လူမျိုး စာသဒ္ဒါဟု အမှန်ကို မဖော်ထုတ်နိုင်သေးသော အမျိုး အမည်မသိ ရှေးဟောင်းကျောက်စာများကို ဗလက်ဒင်၊ လုစ်၊ ချားဒူရွိုင်ဆယ်လ် တို့က အတည်မပြုနိုင်သေးဘဲ ပျူဟု ယာယီအဖြစ် အမည်မှည့်ခြင်းကို အဟုတ် ကြီးထင်ပြီး ယင်းရှေးအမျိုးအမည်မသိ ကျောက်စာတို့ကို မြန်မာနှင့်မတူသော ပျူစာ၊ မြန်မာနှင့်မတူသော ပျူအထောက်အထား မဟုတ်ပါဘဲ ဟုတ်သည်ဟု ယုံမှတ်မှားလျက် ပျူနှင့် မြန်မာ မတူဟု သုတေသန မမည်သည့် သံယောင်လိုက် အစွဲအလန်း ဆောင်း ပါးများ ရေးသား ငြင်းခုန်ကြပြန်၏။ ယင်းအမျိုးအမည်မသိ ရှေးကျောက်စာတို့ပါ ဝေါဟာရများနှင့် ပတ်သက်၍ ဗလက်ဒင် ဖော်ပြသော ဝေါဟာရ (၆၆) လုံးမှအပ အခြားစာလုံးများကို တစ်လုံးမျှ လုစ်နှင့် ဒူရွိုင် ဆယ်တို့မသိ၊ မဖော်ထုတ်နိုင်၍ ထိုရှေးကျောက်စာတို့ပါ ဝါကျတစ်ကြောင်းမျှ ထိုပုဂ္ဂိုလ် (၂) ဦး ဖတ်နိုင်စွမ်း မရှိခြင်းကြောင့် ယင်းရှေးကျောက်စာတို့ကို မည်သည့်လူမျိုး ဘာသာစကားသဒ္ဒါဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ် (၂) ဦး လုံးဝမသိကြောင်း၊ သူတို့ (၂) ဦးသည် အဆိုပါ အမျိုးအမည် မသိ ရှေးကျောက်စာများကို

ပျူစာဟု ခေါ်ဝေါ်သည်မှာ ပျူစာ ပညာရှိ ဗလက်ဒင် ပြော၍ သူတို့ လိုက်ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံရေးသားထားခဲ့ကြောင်းကို အစွဲအလန်း ဆောင်းပါးသမားတို့ မသိကြ၊ မဖတ်ဘူးကြရှာ။

ပျူစာပညာရှင်ဟု (၆၆) လုံးသော ဝေါဟာရတို့အတွက် ချီးပင့်ခံရသူ ဗလက်ဒင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သရေခေတ္တရာနှင့် ပုဂံမြစေတီတို့တွေ့ မည်သည့် လူမျိုး ရေးထိုးကြောင်း မသိသော အဆိုပါ ရှေးကျောက်စာများ(သရေခေတ္တရာ မင်း၊ မိဖုရား (၄) ပါး၏ ကျောက်အရိုးအိုးများပါ အမျိုးအမည်မသိ ကျောက်စာ (၄)ခုနှင့် ပုဂံမြစေတီကျောက်စာတိုင်ပါ ရှေးဟောင်းအမျိုးအမည်မသိ ရှေးကျောက်စာတစ်မျက်နှာ) ကို ဝါကျလိုက် တစ်ကြောင်းမျှ ဖတ်နိုင်စွမ်းမရှိ၊ ဝါကျဖွဲ့စည်းပုံ ဘာမျှမဖော်ထုတ်နိုင်၊ ဝါစင်္ဂီ (၈) ပါး ဘာမျှ ဟုတ္တိပတ္တိ မဖော်ထုတ်နိုင်၍ ယင်းရှေးကျောက်စာတို့၏ သဒ္ဒါကို ဘာမျှမသိခဲ့၊ ယင်းကျောက် စာ (၅) ခုပါ စာတို့၏ ဝါကျဖွဲ့ပုံနှင့် သဒ္ဒါသည် မြန်မာဝါကျနှင့် တူမတူ၊ မြန်မာသဒ္ဒါနှင့် တူမတူ ဘာမျှ ခွဲခြားဖော်ထုတ်ပြနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ယင်းသို့ မဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းကြောင့် ဗလက်ဒင်သည် အဆိုပါ ရှေးဟောင်းကျောက်စာ (၅) ခုကို မြန်မာသဒ္ဒါ မြန်မာဝါကျများနှင့် ရေးထိုးထားကြောင်း လုံးဝသိမသွား ခဲ့ရှာပါ။

ဗလက်ဒင်သည် မြစေတီ အမျိုးအမည်မသိ ကျောက်စာမျက်နှာကို အခြားသော မွန်စာမျက်နှာ ပါဠိစာမျက်နှာ စတုတ္ထ ပုဂံခေတ် မြန်မာစာမျက်နှာ (၃) ခုနှင့် နှိုင်းယှဉ်တိုက်ဆိုင် ဖတ်ရှုကြည့်ပြီး ယင်း (၃) မျက်နှာတို့ပါ ဝေါဟာရများနှင့် အသံထွက် ဆင်တူသော ဝေါဟာရများကို ရွေးထုတ်၍ စာလုံး (၁၁၆) လုံး စာရင်းပြုလုပ် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ယင်း (၁၁၆) လုံးအနက် (၆၆) လုံးသာ သူ့အနေနှင့် သေချာကြောင်း၊ ကျန်စာလုံးများမှာ မသေချာကြောင်း ဗလက်ဒင် ဆိုထားလေရာ သူပင်လျှင် မသေချာသော (၅၀) လုံးကို ဤနေရာ တွင် မပြောလိုတော့ပါ။ သူ သေချာသည်ဟုဆိုသော (၆၆) လုံးထဲမှာပင် အမှားများစွာ ပါရှိနေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ယင်း (၆၆) လုံးအနက် မွန်သုံး ဝေါဟာရ(ထ)၁လုံး၊ ပါဠိနှင့် သက္ကဋ (၁၅) လုံးတို့ကိုနှုတ်လျှင် (၅၀) လုံး ကျန်ရှိပြီး ယင်း (၅၀) လုံးအနက် အမှားများစွာ ပါရှိပါသည်။ ယင်း (၅၀) အနက်အဓိပ္ပာယ် မဖော်ပြနိုင်သော စာလုံးများလည်း ပါရှိပါသည်။

စာလုံး (၅၀) အနက် မှန်သောစာလုံးတို့အထဲတွင် သား၊ မယား၊

မြ၊ ပြည်၊ ရော=ရွှေ၊ ပံး၊ ပံးဆေး၊ ရသား၊ ရော(အချိန်အခါ)၊ သံရေား(အချိန်အခါ) ဟူသည့် ထင်ရှားလှသော မြန်မာဝေါဟာရ (၉) လုံးကို မြန်မာဝေါဟာရမဟုတ်၊ မြန်မာနှင့်မတူသော ပျူဝေါဟာရများဟု ဗလက်ဒင် ပြောဆိုပုံမှာ လွဲချော်လှပါသည်။ ဗလက်ဒင်မှာ မြန်မာနှင့်မတူသော ပျူလူမျိုးလည်း တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ဘူး၊ မြန်မာနှင့် မတူသော ပျူစာလည်း တစ်လုံးမျှ မမြင်ဘူးပါ။ ယခု သူတွေ့နေသော ရှေးဟောင်းကျောက်စာတို့မှာလည်း လူမျိုးဘာသာ သဒ္ဒါမသိစာများ (unknown) များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှန်းမသိသော စာလုံးများကို သူလည်း မသိမမြင်ဖူးသော ပျူစာလုံးများဟု မှန်းဆရုံမက၊ မြန်မာဝေါဟာရများကိုပါ ပျူစာလုံးဟု အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာ ဆိုခဲ့ပါသည်။

စာလုံး (၅၀) အနက် ထင်ရှားလှသော မြန်မာဝေါဟာရ (၉) လုံး နှုတ်ပြီး ကျန်သည့် (၄၁) လုံးအထဲတွင် (၁) ဥ=၏ (၂) ဥမိ=ဟုမည် (၃)ဂံး=ငံး=ငါ (၄) ဂိ=ငိ=ငါ့ (၅) ဆ=ချ (၆) ဆဲ=ချ (ရေစက်ချ) (၇) ဆေး=သော် (၈) ဆါ(ခေါ်)=ထို (၉) တံ=တစ် (၁၀) တွဲ=တဒး=ထိပ်တင် (၁၁) တြးပံး (တရားမြတ်ပုဂ္ဂိုလ်) (၁၂) တေး=တေး(တည်း) (၁၃) န=နည်း (၁၄) နး= နည်း (၁၅) ပြ=ပြု (၁၆) ပြိ=မြေး (၁၇) မ(ဒိ)=မုဒိမ်း၊ မတး=မတားဆီး (၁၈) ယံ=ယင်း (၁၉) ရ်=ရယ်(ပြုံး) (၂၀) ဥသနိ= ဥသိုး=ဟူသည့်နှစ်၊ ဟူသနှစ် (၂၀) သြျး=ဆွယ်=ဆွေ (၂၂) ဟိုး=နိုး=နာ (၂၃) ဩ=ရှံ=ရှစ် (၂၄) ဟိ=သိ(သိယံ)=သေ (၂၅) ဟေး=သုံး (၂၆) ဝံး= ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် (၂၇) ဝိ=ဝိ၏ ကြောင်းတူ အသံကွဲ စသည့် စာလုံးဝေါဟာရ (၂၇) လုံးမှာ အနက်တူ အသံကွဲ မြန်မာဝေါဟာရများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

အထက်ပါ (၄၁) လုံးထဲမှ အနက်တူ အသံကွဲ (၁၄) လုံး ကျန်ပါသည်။ ယင်း (၁၄) လုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ဗလက်ဒင်ကျောက်စာမင်ကူးကို ဖတ်ရာတွင် အဖတ်မှားခဲ့ကြောင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။

(၁) ဥ၌ကို ဥဝံ ဟုလည်းကောင်း၊ (၂) (တဒံး)ဒေါဒံးမှ(ဒ)ကို (ဖြစ်ခဲ့သည်)ဟုလည်းကောင်း၊ (၃) နျူ(နှစ်ဆူ၊ နှစ်ဆယ်)ကို တပု(ဝါ)နပုဟုလည်းကောင်း၊ (၄) ကွေး(ကျေး)ကို တရေးလေးဟုလည်းကောင်း၊ (၅) တွံကို တဝံးဟုလည်းကောင်း၊ (၆) တူး(တေး)ကို(တဗး)ဟုလည်းကောင်း၊ (၇)တိ ပြိ(တိုင်းပြည်)မှ တိ(နာမ်စာလုံး)ကို ဆက်သွယ်မှုပြဝိဘတ်(တွင်)ဟုလည်းကောင်း၊ (၈) တူး(တော်၊ တော်တုရား)ကို ယူဆောင်သည် (၉) ဒိ(တည်း)

ကို သူ့အနေနှင့် မပြောတတ်သေးဟုလည်းကောင်း၊ (၁၀) ဟိဥမ္မုဠုပါ(ဠု)ကို ဒူးကြောင်းရေ (၁၇) နှင့် (၂၄) ပါ ဒူး(=တုံ)ကြိယာနောက်ဆက်ပုဒ်(ဝါ) ဝါကျအဆုံးပုဒ်ကို ဆက်နွယ်မှုပြုဝိဘတ်ဟုလည်းကောင်း၊ (၁၁) ရိပဒံဗီးငု (ရယ်ပတဲပြီးငဲ့)မှ(ပ)ကို ကြိယာထောက် ဖြစ်သော်လည်း ယင်း(ပ)ကို (ရီ)နှင့် တွဲလျက် ကြိယာဟုလည်းကောင်း၊ (၁၂) ဟိဥမ္မုဠု(သေအမ့်မည်တော့လု) ပါ(မတု=မတော့၊ မည်တော့)ကို အနာဂတ်ပြပုဒ်မှန်း မသိဘဲ(အနီးသို့)ဟု လည်းကောင်း၊ မတုကုံးဒုံ(မတုကုန်တုံ)ပါ(မတု=အတုမယူ)ကို ကြိယာမှန်း မသိဘဲ (နှင့်ပတ်သက်၍)ဟုလည်းကောင်း (၁၃) ဗိသိ(ဘိသည်)ပါ(သိ=သည်) မှာ မြန်မာဝါကျအဆုံးပုဒ်ဖြစ်သော်လည်း ယင်း(သည်)ကို ကြိယာ(to be= ဖြစ်သည်)ဟုလည်းကောင်း မှားယွင်းခဲ့ပါသည်။ (၁၄) ဗိ(က.၁-၁၄၊ ၁၈-၂၂) တို့ပါ (ဗိ) ကို ကြိယာရှေ့ကထား သော ပုဒ်ဟုဆိုခြင်းမှာ အကုန်မမှန်ပါ။ ကြောင်းရေ ၂၊ ၃ တို့ပါ (၂မိ ဗိ သိ၊ ငါ ပါ၊ (ဗိ) မှာ ကြိယာနောက်က ပုဒ် သာ ဖြစ်ပါသည်။ (ဟုမည်ဘိသည်။)

(ယင်းစာလုံးတို့ကို ဤစာအုပ်နောက်ပိုင်းတွင် ရှုပါရန်)

ပါဠိ၊ သက္ကဋ	၁၅
မွန်သုံးဝေါဟာရ	၁
မြန်မာအသံတူ ၉	၃၆
မြန်မာအသံဝဲ ၂၇	
မြန်မာဝေါဟာရမှန်း မသိဘဲ	
မှားယွင်းဖော်ပြချက်	၁၄
	<hr/> ၆၆

ဟူ၍ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။

အထက်ပါ (၆၆) လုံးတွင် (၁၄) လုံးမှာ မှားယွင်းဖော်ပြချက်၊

ပါဠိသက္ကဋ (၁၅) လုံး၊ မွန်သုံးစာ (၁) လုံးနှင့် မြန်မာဝေါဟာရ (၃၆)လုံး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။ ဗလက်ဒင်သည် အသံဝဲ မြန်မာစာလုံး (၂၇) လုံးကို နားမလည်ခြင်းကို အပြစ် တင်စရာ မရှိပါ။ ဗမာမဟုတ်လျှင် ယင်းတို့ကို သိနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပါ။ သို့သော် အသံတူ မြန်မာစာလုံး (၉) လုံးကို မြန်မာဟု မဖော်ပြဘဲ မြန်မာနှင့်မတူသော ပျူဝေါဟာရများဟု ဆိုခြင်းမှာမူကား ပြီးချင်စရာကြီးပါတည်း။ (ထ) ကို မွန်ဝေါဟာရဟု ဖော်ပြပြီး သား၊ ဗယား၊

မြ၊ ပြည်၊ ရွှေ၊ ရွှေတံ၊ ပံး၊ ပံးစေ၊ ရသား(ရစား)၊ ရော၊ သံရေား
 ဟူသော မြန်မာဝေါဟာရတို့ကို အတယ်ကြောင့် မြန်မာဟု မဖော်ပြချင်ခဲ့ပါသနည်း။
 ထင်ရှားလှသော မြန်မာဝေါဟာရ (၉) လုံးကို မြန်မာနှင့် မတူသော ပျူဟု
 အတယ်ကြောင့် ချော်တော့ငေါ့သွားရပါသနည်း။ ထိုသို့ ချော်တော့ငေါ့ခြင်း၏
 အကျိုးဆက်ကား ယင်းရှေးဟောင်းကျောက်စာတွင် မြန်မာဝေါဟာရမပါ၊
 မြန်မာစာမဟုတ်၊ မြန်မာစာနှင့် ပျူစာ မတူဟု ဆက်လက်၍ ချော်တော့ငေါ့
 ပါလေတော့သည်။ တော်လှပေစွ။ မြန်မာစာကို မမြင်၊ အားလုံး ပျူစာဟု
 လျှမ်းတတ်လှပေ၏။ သူ့ကဲ့သို့ပင် ထိုအချက်(မြန်မာဝေါဟာရတို့ကို ပျူဟု
 လွဲလိုက်သောအချက်)ကို အလေးမမူသော သူတို့အဖို့ မြန်မာစာတို့ကို ပျူစာဟု
 ချော်တော့လိုက်ငေါ့ကြလေကုန်၏။ ဗလက်ဒင်နှင့် အခြားသူများ ချော်တော့
 ငေါ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် ချော်တော့ လိုက်မငေါ့နိုင်ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်
 ဖြင့် စဉ်းစားရပါလိမ့်မည်။ မြန်မာစာများ တွေ့နေရပါလျက် မြန်မာစာမဟုတ်ဟု
 သူများပြောတိုင်း သံယောင်လိုက် မပြောနိုင်ပါ။ ဗလက်ဒင် ချော်တော့ငေါ့သည့်
 အတိုင်း လှစ်နှင့် ချားဒူရွိုင်ဆယ်တို့လည်း သံယောင်လိုက် ချော်တော့ငေါ့ခဲ့ကြ၏။
 ယင်းသူတို့လွဲသည်ကို လွဲသည်ဟု မဆေဖန်ဝံ့ဘဲ သံယောင်လိုက်ပြောကြမည်ဆိုလျှင်
 သမိုင်းအမှန်တရား စုန်းစုန်းမြုပ် ငုပ်ပျောက်ကုန်ပါလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ မဆန်းစစ်၍
 ယင်းကျောက်စာ၏ သမိုင်းမှန်၊ ယင်းကျောက်စာသည် ရှေးဟောင်းဗမာစာ
 ဗမာသဒ္ဒါဟူသော အချက်သည် (၁၉၁၂) ခုနှစ်မှစ၍ (၂၀၀၃) ခုနှစ်အထိ
 အနှစ် (၉၀) ကျော် စုန်းစုန်းမြုပ် ငုပ်ပျောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဗလက်ဒင် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ထုတ်ပြသော (၆၆) လုံးတွင် မှားဖတ်
 (၁၄) လုံး၊ မွန် (၁) လုံး၊ ပါဠိနှင့် သက္ကဋ (၁၅) လုံးနှုတ်လျှင် (၃၆) လုံး
 ကျန်ပါသည်။ ယင်း (၃၆) လုံးမှာ အသံတူ မြန်မာဝေါဟာရ (၉) လုံးနှင့်
 အသံဝဲ မြန်မာဝေါဟာရ (၂၇) လုံးဖြစ်ပါသည်။ မှားဖတ် (၁၄) လုံးမှာလည်း
 အသံဝဲနှင့် အသံတူ မြန်မာဝေါဟာရများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ
 ဝေါဟာရစုစုပေါင်း (၅၀) လုံး ပါရှိပါသည်။ ယင်း (၆၆) လုံးတွင် မြန်မာဝေါ
 ဟာရများသည် မြန်မာမဟုတ်သော ဝေါဟာရများထက် များစွာ (၃ ဆ ပိုမို)
 များပြားကြောင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဗလက်ဒင်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာကြီး ဦးသာမြတ်က စာလုံးအချို့
 ထပ်ဖော်ပေးခဲ့ပါသည်။

(၆၁) ဗိး သိ=ဖြစ်သည်၊ ပြီးသည်။ (၆၂) ဗူး=မူ(မတားငှးဗူး=မတားလျက်မူ)။ (၆၃) ဗြောဟဒ=(ဗြောဟ္မ၊ ဗြဟ္မ)။ (၆၄) မ(အငြင်းပြ)(မတားငှးဗူး=မတားလျက်မူ)။ (၆၅) မဂ်း=ငါ၊ အကျွန်ုပ်။ (၆၆) မ္ဘုဠု=မတော့လု၊ မည်တော့လု။ (၆၇) မ္ဘု(ဟိဉ္စုမ္ဘုဠု=သေတော့မလု)။ (၆၈) ဒွိ=အလှူပြုတုံခဲ့သော(က·၂၅)။ (၆၉) မပံးဆေဆေး=မပံးစေသော၊ မပေးစေသော။ (၇၀) မဗူး=သခင်၊ ဖခင်၊ ဖေဖေ ခမည်းတော်ဘုရား။ (၇၁) မြဇန=မြဇန=မြလူ၊ သူစိမ်း။ (၇၂) ယံ=ယင်း။ (၇၃) ရိမဇနဗူး=အရိမဒ္ဒနပူရ။ (၇၄) ရးသး=ရစား(နားတောင်းတပ်ဘုရားကျောက်စာ)။ (၇၅) ရိပဉ်း=ရယ်ပြုံးပြီးလျက်။ (၇၆) သေ=စေ(တူဗီးသေကျူးထုပြီးစေကာ)။ (၇၇) သျှဒး=သုဂတ=ဘုရား၊ ကောင်းစွာကြွသွားတတ်ခြင်း။ (၇၈) သွီး=နှစ်ကာလ၊ နှစ်၊ ခုနှစ်။ (၇၉) သြီး=ငြိ(သက္ကဋ၊ ဟန္တီးမင်းစည်းစိမ်)။ (၈၀) ဟပြဆေး=ကောင်းပြုသော။ (၈၁) ဟ္တိဆိ=ညှင်းဆဲ။ (၈၂) ဟြ(သက္ကတပျက်=ဟြိ=ဘုရား)။ (၈၃) ဟ္တိ=လှူသည်။ (၈၄) ဟော=လှော=လှူသည်။ (၈၅) ဣ=လု၊ လော့။ (၈၆) ဣ=လေ၊ လေး၊ လည်း(လည်းကောင်း၊ က ၂၄) (၈၇) ဣး=ရော=အခါ

ဆရာကြီး ဦးသာမြတ် ဖော်ပြသော စကားလုံးအချို့မှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ အချို့မှာမူ မှန်ကန်မှု မရှိသေးကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ မှားယွင်းမှုများပါရှိခြင်းအတွက် ဦးသာမြတ်နှင့် ဗလက်ဒင်တို့ကို အပြစ်တင်စရာ မရှိပါ။

ဗလက်ဒင်နှင့် ဦးသာမြတ်တို့နောက်တွင် ရေးထိုးသူ လူမျိုးဘာသာစကား မသိသော သရေခေတ္တရာအရိုးအိုး ကျောက်စာ (၄) ခုနှင့် ပုဂံမြစေတီလူမျိုးဘာသာစကားမသိ (unknown) ကျောက်စာများမှ ဝေါဟာရများကို ကျွန်တော် ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ပြီး ဝေါဟာရများအပြင် ဝါကျတစ်ကြောင်းချင်း၊ စကားစုတစ်စုချင်း ဖတ်ရှုပြီး ယင်းအမျိုးအမည်မသိ (unknown) ကျောက်စာတို့ကို ရေးထိုးထားသော အဓိက သဒ္ဒါမှာ ဗမာသဒ္ဒါဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ထုတ်တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ပါဠိသဒ္ဒါ မဆိုစလောက် အနည်းငယ်ကလေးသာ ပါရှိပါသည်။

ဗလက်ဒင်က အဆိုပါ ရှေးကျောက်စာ (၅) ခုကို မည်သည့်လူမျိုးဘာသာစကား သဒ္ဒါဖြင့် ရေးထိုးကြောင်းမသိ၊ သို့သော် အမျိုးအမည်မသိဟု ခေါ်ဝေါ်မည့်အစား ခေါ်ဝေါ်ရည်ညွှန်းပြောဆိုရ အဆင်ပြေလွယ်ကူအောင် မြန်မာရာဇဝင်တို့ပါ ပျူဟူသော အမည်ကို ယင်းကျောက်စာများအတွက် ယာယီအမည်အဖြစ် မှည့်ခေါ်ကြောင်း ပြောခဲ့သော အဆိုပါ ရှေးကျောက်စာ (၅) ခုမှာ

ရှေးဗမာသဒ္ဒါ ဗမာစာများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပါသည်။
 ဗလက်ဒင်သည် “ပျူ” ဟူသော အမည်အတွက် ရှေးဗမာရာဇဝင်တို့
 ကို ညွှန်း၏။ ရှေးဗမာရာဇဝင်တို့ပါ မြန်မာဟူသော ပျူ၊ ပျူသည် မြန်မာ၊
 ပျူနှင့် မြန်မာသည် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ မူလဗြဟ္မာမှ ရွှေ့လျော့ပေါ်ပေါက်သော
 အမည်ပွားများဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားချက်များကိုမူ မဖော်ပြလောဘဲ ပျူနှင့်မြန်မာ
 မတူဟု ထင်မြင်ယူဆပြောဆို၏။ သို့သော် ပျူနှင့် မြန်မာ မတူဟူသော ထင်မြင်
 ယူဆချက်အတွက် အထောက်အထား မပြနိုင်ခဲ့။ သရေခေတ္တရာနှင့် ပုဂံမှ
 မည်သည့်လူမျိုးဘာသာစကားဖြင့် ရေးထိုးကြောင်း မသိသော (unknown)
 ကျောက်စာများကို ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုရ လွယ်ကူအောင် ယာယီအမည်အဖြစ် ပျူဟု
 အမည်ပေးမှည့်ခေါ်ကြောင်း၊ သို့သော် ထိုအမည်မှာ သရေခေတ္တရာမြို့နှင့်
 ထိုကျောက်စာ (၅) ခုများအတွက် လောလောဆယ်မှာ ယာယီသာဖြစ်ကြောင်း၊
 နောင်သုတေသနတို့အရ ယင်းယာယီအမည်ပျူကို ပြန်လည်ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်ရ
 မည်ဖြစ်ကြောင်း ယင်းမြို့နှင့် ယင်းကျောက်စာတို့ကို ယာယီအမည်အဖြစ် ပျူဟု
 မှည့်ခေါ်ခြင်းမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ နောက်ဆုံးအတည်ပြုခြင်း မဟုတ်ပါကြောင်း
 Epigraphia Burmanica (Vol.I, Part I) တွင် ဝန်ခံဖော်ပြ ရေးသားခဲ့ပါသည်။
 ဗလက်ဒင်၏ အဆိုပါ ဝန်ခံစာကို မဖတ်ဘူးသူအချို့ကား သရေခေတ္တရာမြို့နှင့်
 သရေခေတ္တရာ၊ ပုဂံမြစေတီတို့တွေ့ အမျိုးအမည်မသိ ရှေးကျောက်စာများကို
 မြန်မာနှင့်မတူသော ပျူမြို့၊ ပျူစာဟု အစွဲကြီး စွဲမှတ်မှားထင်ကြလေသည်။
 သရေခေတ္တရာမြို့နှင့် အထက်ပါ အမျိုးအမည်မသိ ရှေးကျောက်စာ (၅) ချပ်ကို
 ယာယီခေါ်ရလွယ်အောင် ပျူဟု အမည်မှည့်ခြင်းမှတစ်ပါး ယင်းမြို့ ယင်း
 ရှေးကျောက်စာ (၅) ခုတို့ကို အမှန်တကယ်တမ်း မြန်မာနှင့်မတူသော ပျူမြို့၊
 ပျူစာပါဟု ဗလက်ဒင် အတည်မပြုခဲ့ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အတည်ပြုနိုင်
 စွမ်း မရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အတည်ပြုနိုင်စွမ်း မရှိခြင်းမှာ ပျူသည်
 အမှန်တကယ်တမ်း မည်သူလူမျိုးကို ခေါ်ခဲ့သနည်းဟူသော အချက်အတွက်
 ဗလက်ဒင် သုတေသန မလုပ်နိုင်၊ အထောက်အထား မပေးနိုင်ခြင်းကြောင့်
 ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ရှေးအိန္ဒိယသားတို့သည် သရေခေတ္တရာမြို့နှင့် ပြည်သူတို့ကို ဗြဟ္မာ
 (ဗရမ္မာ)ဟု သိရှိခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ အိန္ဒိယသားတို့သည် ယနေ့ခေတ်တိုင် မြန်မာ
 နိုင်ငံ မြန်မာလူမျိုးကို ဗြဟ္မာ(ဗရမ္မာ)ဟု ခေါ်ဆိုပုံနှိပ်ကြ၏။ ဘီစီ (၂) ရာစု

တရုတ်တို့သည် အရှေ့တောင်အာရှတစ်ခွင်သို့ သူလျှိုတပ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ခဲ့ပြီး ထိုခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာလူမျိုးကို ဗြဟ္မာ(ဗရမ္မာ)ဟု သိရှိမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ကြ၏။ ထိုခေတ် မြန်မာတို့ကို တရုတ်တို့က ဗြဟ္မာဟု ခေါ်ဝေါ်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည့်အပြင် ပျူဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ခဲ့၏။ ထိုအမည် (၂) မျိုးလုံးကို ဘီစီ (၂) ရာစု-အေဒီ (၃) ရာစု တရုတ်နန်းတော်က စာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ရာ ဗမာ(ဗရမ္မာ)သည် ပျူလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာထင်ရှားပေါ်ပေါက်လျက်ရှိပါသည်။

တွမ်းဥဟိ(တို့မင်းကြီး(ဝါ)ထိပ်တင်မင်း)ဟူသည့်(အမည်ရှိ)၊ ကြနက(ပါဠိ=တရားဆင်ပြောင်ကြီးနှင့်တူသော)၊ ဟရိပိကြမမင်းသို့၊ ဟရိပိကြမမင်းမြတ်သေနှစ်၊ ငသူကို-ဒေ(ငါးဆယ့်ခွန်နှစ်နှစ်)၊ ဟို-တိဖျူ(နှစ်လ)၊ နျူပုံ-တက်ခ(နှစ်ဆယ့်လေး-ရက်)ဥသို့(ဟူသနှစ်)၊ သို့(သက်နှစ်)ပုံသူတံ-ဒေ(လေးဆယ့်တစ်နှစ်)၊ ကို-တိဖျူ(ခုနှစ်လ)၊ ဣော(ကိုး-ရက်)၊ တိ(တိမ်းပါးသည်)။ တွမ်းဥ (ထိပ်တင်မင်း၏)။ ရုက္ခေးယံ(ရုပ်ကြွင်းလေ) ဟူသော သရေခေတ္တရာတွေ့ဟရိပိကြမမင်း ကျောက်အရိုးအိုးပါ ကျောက်စာမှာ ရှေးဟောင်းဗမာစာ ဗမာသဒ္ဒါဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရပြီး ယင်းကဲ့သို့ ဘုရင့်အရိုးအိုး (၄) လုံးပါ ရှေးဗမာကျောက်စာ (၄) ခုတို့က သရေခေတ္တရာမြို့၊ သရေခေတ္တရာမင်းနှင့် ပြည်သူတို့သည် ရှေးဗမာလူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း ဗလက်ဒင်ယာယီအမည်အဖြစ် မှည့်ခေါ်ခဲ့သော ပျူအမည်တပ်ခံရသော ရှေးဟောင်းကျောက်စာတို့မှာ ရှေးဟောင်းဗမာစာများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက် တွေ့မြင်နေရပါသည်။

ထူခြောရာ(ထောင့်ခြောက်ရာ)၊ ဥသို့(ဟူသည့်နှစ်၊ ဟူသနှစ်)၊ ယံတိပြီရိမဓနဗူ-ဥမိဘိသိ(ဟူမည်ဘိသည်)၊ သြိတြိဘုဝနဒ္ဒိတဓမရဇ-ဥမိဘိသည်(ဟုမည်ဘိသည်)၊ ဥဒေါဒဗံ(ဤထိပ်တင်မင်း)၊ ဥဋ္ဌေမယ(၏တော်မယား)၊ ...၊ ကြေးရာဟေးဗိပံးတေး(မြတ်သောရွာသုံးအပြီးပေးတေး)၊ ဟေါဥသးရဇဂုမ(ထိုမယား၏သား ရာဇကုမာ)၊ ဟေါဗံးမယ(ထိုမြတ်မယား)၊ ဗိဟိ-တဒံ(ပါဠိ) (အပြီးသေ-သည့်အခါ)၊ မယးဥ-ဒြ(သက္ကဋပျက်)(မယား၏ဥစ္စာ)၊ ...၊ ဗံးမယးဥသး ရဇဂုမဥဋ္ဌံ(မြတ်မယား၏သား ရာဇကုမာအထံ/အား)၊ ဟေါဗံးတွးသို့(သိန်)နျူရုံ ဗိး-တဒံ(ပါဠိ)၊ (ထိုမြတ်မင်းထိပ်တင်သက်နှစ် နှစ်ဆယ့်ရှစ် ပိး-သည့်အခါ)၊ ဟေါတွးတော့ ဥကေးဇြေး(ထိုထိပ်တင်တော်၏ကျေးဇူး)၊ ဟေါဗံးဗူဓဥဆးဟေါ (ထိုမြတ်ဘုရားဗုဒ္ဓအဆင်းပုံ)၊ တူဗိးသေက္ခ(တူအောင်ပြုသွန်းပိး

စေရကား)၊ ယံပံး ဗူစထပံးရးသးဗိးသေ(ယင်းမြတ်ဗူစရွှေဘုရား မြတ်ရစားဖြစ်
 စေ)၊ ပံးဆေဆေး(ပံ-ပေးစေသောဝံ) ...ယံပံးဟြထဥဋ္ဌံပံးဆေ(ယင်းမြတ်ဘုရား
 ရွှေအထံပေးစေ)၊ ဟေါဋ္ဌေး (ထိုရောအခါ)၊ ဗံးတွးဗိးရိပဋ္ဌံဗိးငု(မင်းထိပ်တင်-
 မိမိ-ကို ရံယံပတဲ(ပြီးငဲ့)ဟေါတြးဗံးသဃတောဥဟု(ထိုတရားမြတ်သံဃာတို့အနား)
 ဟေါဂေါဥဟော့ဘိးသံရေး(ထိုဂူအား လှူဗိးသရောအခါ)၊ ရောတံ (ရွှေတံ=ရွှေတံ)၊
 ယံပံး မယးဥသးရဇေမယံဂေါဗူစဥဋ္ဌံ(ယင်းမြတ်မယား၏သား ရာဇေကုမ ယင်းဂူ
 ဗူစအထံ) ဗိးဗိးပံးဆေနတိပံးပ(မိမိပေးစေနည်းတိုင်း ပေးလဲ့ပါ)၊ ယံတြး
 တိမျှကံးဒူ(ယင်းတရားအတိုင်း မတုကန်တံ)၊ ဂိသးဋ္ဌေဂိပြဋ္ဌေ ဂိသြူးဋ္ဌေ မြဇေဋ္ဌေ
 (ငိသားလေ၊ ငိမြိးလေ၊ ငိဆွေမျိုးလေ၊ မြလူသူစိမ်းလေ)၊ ယံဗူစဥဋ္ဌံဂံး ဟိး
 တေး(ယင်းဗုဒ္ဓအထံ ငါ့လှူတော်)၊ မဒိဂ၊ ဟိဉ္ဇဆိဂ(မုဒိမ်း-လုယက်-ကား၊
 ညှင်းဆဲကား)၊ ဗြောပဉမတး ငူးဗူး(ဖြူပေတည်း မတားငဲ့မှု၊ မတားခဲမှု)၊ ယံပံးဗူစ
 အရိမေဒေယုဒံးဗး(ယင်းမြတ် ဗုဒ္ဓအရိမေတေ့ယထံပါး)၊ ဒိဆိးတိ(သက္ကဋ္ဌသက်)
 တမူ(ဖူးမြင်ရခြင်းတမူ)၊ မပံးဆေဆေး(မပေးစေသောဝံ)-အစရှိသော ပုဂံ
 မြစေတိတေ့ ဘာစာ ဘာသဒ္ဓါမှန်း ဘယ်သူမှ သေချာမသိ မဖော်နိုင်သေးခင်မှာ
 ယာယီအမည်အဖြစ် ပျူစာဟု အမည်တပ်ပေးခံရသော ရှေးကျောက်စာ အရေး
 အသားတို့မှာ ပါဠိသက်၊ သက္ကဋ္ဌသက် မကင်းသော ရှေးဟောင်းဗမာစာ၊ ဗမာ
 ဝါကျ၊ ဗမာစကားစု၊ ဗမာသဒ္ဓါများသာဖြစ်ကြောင်း သုတေသနပြု လေ့လာ
 ဖော်ထုတ်ခြင်းမှ ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်တွေ့မြင်ရပါသည်။

- ဗံးဒုဝိတိဋ္ဌိဥသး = မြတ်ဒဝိမ်တိမ်မြိမ်၏သား
- နုကောဥဋ္ဌိ = နဂုကနော၏မြေး
- ဗံးတုဗဟိဥတုယံ = မြတ်တုဗဟိ၏တိုက်လေ

ဟူသော ဟန်လင်းကျောက်ပြားစာအရေးအသားမှာ လူပုဂ္ဂိုလ်အမည်
 သက္ကဋ္ဌဘွဲ့တို့ ပါဝင်သော ဗမာသဒ္ဓါ ဗမာဝါကျ ဗမာစာ အရေးအသားဖြစ်ကြောင်း
 ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။

ရခိုင်ပြည်ကြီးရာဇဝင်၊ ဓညဝတီအရေးတော်ပုံ အစရှိသော ရခိုင်ရာဇဝင်
 မှတ်တမ်းများကလည်း ပြည်မမြန်မာတို့ကို ပျူဟု အတိအလင်း မှတ်တမ်းတင်
 ဖော်ပြလျက် ရှိပါသည်။ သမိုင်းပညာသည်ကား ပြည်တွင်းခေတ်ပြိုင် အထောက်
 အထားများ(ရခိုင်လျှင်)-ပြည်ပခေတ်ပြိုင် အထောက်အထားများက ရှုထောင့်စုံ
 ထောက်ခံမှုရှိသော အချက်အလက် အခြင်းအရာတို့ကိုသာ အမှန်သမိုင်းဟု

လက်ခံမှုပြုပါသည်။ အထောက်အထား မရှိက သမိုင်းမရှိပါ။ (No evidence No history)။ အထောက်အထား မပြနိုင်သော ရာဇဝင်စာ (Chronicle) သက်သက်ကပြောသော အချက်အလက် အခြင်းအရာတို့ကို အမှန်သမိုင်းဟု လက်မခံပါ။

သမိုင်းပညာ၏ ရပ်တည်ရှုမြင်ပုံ၊ အလုပ်လုပ်ပုံစံနှုန်းသဘောကို မလေ့လာဘဲ ထင်ရာပြောကြမည်ဆိုလျှင် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား (၆) ယောက် မှား သကဲ့သို့ မှားကြကုန်ပေလိမ့်မည်။ ဆင်သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်လုံးကို ထောင့်စုံ ဘက်စုံ သိမြင်နားလည်အောင် မလေ့လာ အားမထုတ်ဘဲ ခြေထောက်သာ ကိုင်စမ်းကြည့်သော ပုဏ္ဏားက ဆင်ဟူသည်မှာ တိုင်နှင့်တူ၏။ အမြီးသာ ကိုင် ကြည့်စမ်းကြည့်သူက ဆင်ဟူသည်မှာ ကြိုးနှင့်တူ၏ စသဖြင့် ဆင်သတ္တဝါကြီး အကြောင်း အလွဲလွဲ အမှားမှား တွေးကြံထင်မြင်ပြောဆိုကြလေသည်။ ခေတ် ပြိုင်အထောက်အထားများနှင့် မည်သို့ ရှုမြင်လေ့လာပြောဆိုရမည်ဟူသည်ကို နားမလည်၊ အလေးမထား၊ အားမထုတ်ကြဘဲ ငါ့မြင်း ငါ့စိုင်း စစ်ကိုင်းရောက် ရောက် ပြောကြပြကြလျှင် ပျူခေါ် မြန်မာလူမျိုး မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား (၆) ယောက် ပြောမှားဆိုမှားပုံထက် သာဖွယ်ရာရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

အိန္ဒိယအထောက်အထား (Indian Source)၊ တရုတ်အထောက် အထား (Chinese Source)၊ သရေခေတ္တရာမင်းမိဖုရားကျောက်အရိုးအိုး (၄)လုံး ဗမာကျောက်စာများ၊ ဟန်လင်းဒဝိတိ မြို့ ဗမာကျောက်စာနှင့် ပုဂံမြစေတီတွေ့ ရှေးဟောင်းဗမာကျောက်စာတို့သည် ဘီစီ (၂) ရာစု သရေခေတ္တရာမြို့နှင့် ပြည်သူများ၊ အေဒီ (၄) ရာစု ဟန်လင်းမြို့နှင့် ပြည်သူများ၊ အေဒီ (၃) ရာစု၊ (၇) ရာစုကြား ရှေးပုဂံဒေသနှင့် ပြည်သူများသည် ပြုလည်းခေါ် ဗရမ္မာလည်းခေါ် သော ဗမာ၊ ဗရမ္မာ လူမျိုးများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားထောက်ခံလျက်ရှိပြီး ရခိုင်ရာဇဝင်မှတ်တမ်းများနှင့် စတုတ္ထ ပုဂံခေတ် ဗမာကျောက်စာတို့က ယင်းဗမာ၊ ဗရမ္မာ ဗြဟ္မာတွင် ဗြဟ္မာမှ ရွှေ ပွားပေါ်ပေါက်သော ဗြဟ္မာ၊ ဗရမ်မာ၊ ဗရမ္မာ၊ ပြုမ်မာ(ပရမ်-မာ)၊ ပြုမာ၊ ပျူ၊ ပုနှင့် မြန်မာ ဟူသော အမည်ပွားများလည်း ရှိကြောင်း ထင်ရှားစွာ သက်သေတည် ဖော်ပြနေကြပါသည်။

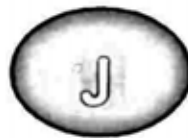
ငါ့မြင်းငါ့စိုင်း စစ်ကိုင်းရောက်ရောက် ပြုမှုသောသူအချို့တို့ကား ပျူကို အစရှာမပြနိုင်၊ ပျူကို မိုးကျရွှေကိုယ်အဖြစ် ထင်မြင်ယောင်ရမ်း ပြောဆိုနေကြ

ကုန်၏။

ပြည်တွင်းနှင့် ပြည်ပ ရှေးခေတ်ပြိုင် အထောက်အထားပေါင်းစုံတို့သည်
မူကား ဗမာ၊ ဗရမ္မာ၊ ပရမ္မာ၊ မရမ္မာ၊ မြန်မာသည် ပရမ်မာ၊ ပြုမာ၊ ပြုလူမျိုး
ဖြစ်ကြောင်း အမှန်သမိုင်းကို သိလိုသူတို့ ရှုကြည့်နိုင်ရန် လက်တွေ့မျက်မြင်
ထင်ရှားသက်သေ တည်နေကြပါသည်။

ဘုန်းတင့်ကျော်
(ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၇)

သရေခေတ္တရာတွေ.

ပုဗရမိ(ပျူဗရမ္မာ၊ ပျူမြန်မာ)အထောက်အထား

ပုဂံ-ပင်းယ-အင်းဝခေတ် ရှေးဟောင်းဗမာကျောက်စာများတွင် မိမိ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအမည်(ဗြဟ္မာ)ကို “မြန်မာ၊ မြဲမာ၊ မြဲမ္မာ၊ မြဲမ်မာ၊ မြဟ္မာ၊ မြဟ္မာ” ဟူ၍ အနက်တူ အသံကွဲ အမည်အမျိုးမျိုး ရေးထိုးဖော်ပြခဲ့ကြပါသည်။ မြန်မာသည် မြဟ္မာ၏ ကြောင်းတူသံကွဲအမည်၊ မြဟ္မာသည် မြဟ္မာ၏ ကြောင်းတူ သံကွဲအမည် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် ပုဂံခေတ်ကျောက်စာတို့၌ ဗြဟ္မာဟူသော ဝေါဟာရကို “ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဲဟ္မာ၊ ဗြဲမာ၊ ဗြဲမ်မာ၊ ဗြဲမ်မာ၊ ဗြဲမ္မာ” ဟူ၍ အနက်တူ အသံကွဲအမျိုးမျိုး ရေးထိုးခဲ့ကြပါသည်။ မိမိတို့ ဗမာလူမျိုးအမည်(ဗြဟ္မာ)ကို မြန်မာအပြင် ဗြဲမ္မာ၊ ဗြဲဟ္မာ စသဖြင့်လည်း ရှေးခေတ်ကျောက်စာတို့၌ ရေးထိုးခဲ့ကြ ပါသည်။ ဗြဲမ်မာသည် ဗြဟ္မာ၏ အနက်တူအသံကွဲအမည်၊ ဗြဲမာသည်လည်း ဗြဟ္မာ၏ အနက်တူအသံကွဲအမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဗြဲမ်မာ၏ အတိုကောက်မှာ ဗြဲမ်(ပရမ်) ဖြစ်ပြီး ဗြဲမ္မာ၏ အတိုကောက်မှာ ဗြဲဖြစ်ပါသည်။ ဗြဲသည် ဗြဲနှင့် ပုသို့ ထပ်ရွှေသွားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြဲ၊ ဗြဲ၊ ပုတို့မှာ ဗြဟ္မာ၏ အနက်တူ

အသံကွဲအမည်ပွား ဝေါဟာရများ ဖြစ်ပါသည်။ ပြုသည် ဗြဟ္မာ(ဗရမ္မာ)လူမျိုး၏ အမည်သစ် အမည်ပွားဖြစ်၍ ပြုဗြဟ္မာ၊ ပြုဗရမ္မာ၊ ပုဗရမာ၊ ပုဗရမိ ခေါ်လိုရာခေါ်၍ ရပါသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ပြုမြန်မာဟု မည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပုဂံရာဇဝင်ကြီးဟူသော ပေမူ၌ “သရေခေတ္တရာ ပြည်အရပ် ၌ကြွင်းသော မြန်မာဟူသော ပျူတို့” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “မြန်မာဟူသည်ကား ပျူသား ပျူမြေးတည်း” ဟူ၍လည်းကောင်း မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော အချက်တို့ မှာ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာ အထောက်အထားရှိသော သမိုင်းမှတ်တမ်းမှန် ဖြစ်ပါ သည်။

ပုဂံခေတ် ရှေးဗမာကျောက်စာတို့အပြင် ရှေးဟောင်းဗမာစာများ ရေးထိုး ထားသော မင်း၊ မိဖုရားကျောက်အရိုးအိုးကြီး (၄) လုံး တွေ့ရှိရသကဲ့သို့ ရှေးအိန္ဒိယသားတို့က ဗရမ္မာဟု သိရှိခေါ်ဝေါ်သော သရေခေတ္တရာ ဗရမ္မာ မြို့ဟောင်းကြီးဒေသ၌ ပျူသည် ဗရမ္မာ-ဗမာဟူသော ရှေးဟောင်းခေတ် ငွေထည် ကြုတ်စာအထောက်အထားကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း ခင်ဘကုန်းကို မြန်မာနိုင်ငံ ကျောက်စာ ဝန်ဌာနက (၁၉၂၆-၂၇) ခုနှစ်တွင် တူးဖော်လေ့လာရာတွင် ပိဋကတ်သုံးပုံ ကောက်နှုတ်ချက်များ ရေးထိုးထားသော ရွှေပေချပ် (၂၀) နှင့်အတူ ရှေးဟောင်း အက္ခရာများ ရေးထိုးပါရှိသော ငွေဗောဓိပင်ပုံသဏ္ဍာန် ငွေကြုတ်ကြီးတစ်လုံးကို လည်း တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ယင်းငွေဗောဓိပင်ကြုတ်၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းပတ်လည်နှင့် အောက်ခြေနှုတ်ခမ်းပတ်လည်တို့တွင် ရှေးဟောင်းအက္ခရာများ ရေးထိုးထားပါ သည်။ အောက်ခြေနှုတ်ခမ်းစာတွင် “သြီပြဘုဝန်မ” မင်းနှင့် “သြီပြဘုဒေဝီ” မိဖုရား အမည်နှစ်ခုနှင့်အတူ “ပုဗရမိ” ဟု ရေးထိုးဖော်ပြထားပါသည်။ “ပု” သည် ပျူဖြစ်ပြီး သက္ကဋ္ဌဝေါဟာရ “ဗရမိ” သည် သက္ကဋ္ဌဝေါဟာရ “ဗရမာ” နှင့် အဓိပ္ပာယ်တူ ဝေါဟာရ ဖြစ်ပါသည်။ သက္ကဋ္ဌဝေါဟာရ “ဗရမိ၊ ဗရမာ” တို့မှာ ပါဠိဝေါဟာရ “ဗြဟ္မာ” ဗရမ္မာနှင့် အဓိပ္ပာယ်တူ စာလုံးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

“ပုဗရမိ” ဟူသည်မှာ ပျူဗရမ္မာ(ဝါ)ပျူမရမ္မာ(ဝါ)ပျူမြန်မာဟု ဆိုလိုရေးထိုးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သရေခေတ္တရာခေတ်နှောင်း ရှေးဟောင်း ဗမာကျောက်စာများ တွေ့ရှိရသော သရေခေတ္တရာ ဗရမ္မာ-ဗမာ မြို့ဟောင်း ခင်ဘကုန်းတွင် ငွေဗောဓိပင်ကြုတ်ပါ “ပုဗရမိ” ဟူသော ရှေးဟောင်းကမ္ဘည်း

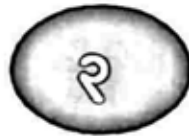
စာသည်ကား ဗမာ-မြန်မာသည် ပျူ၊ ပျူသည် ဗမာ-မြန်မာဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ဖော်ပြနေသည့် အထောက်အထားကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

သရေခေတ္တရာ ရာဇဝင်နှင့် ပုဂံရာဇဝင်ကြီးတို့တွင် မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြထားသော “မြန်မာဟူသောပျူ” ဟူသည့် ဖော်ပြချက်မှတ်တမ်း မှန်ကန်ကြောင်း “အထက်ပါ ‘ပုဗရမိ’ (ပျူဗရမ္မာ၊ ပျူဗမာ) ဟူသော ငွေဗောဓိပင်ကြုတ်စာ အထောက်အထားက ထင်ရှားစွာ သက်သေခံနေပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ “ပျူစစ်လျှင် မြန်မာ” ဟူသော ရှေးဆိုရိုးစကား မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း ယင်း “ပုဗရမိ” (ပျူဗမာ) ငွေဗောဓိပင်ကြုတ်စာက ထောက်ခံလျက် ရှိပါသည်။

ခင်ဘကုန်းခေါ် ရှေးစေတီငုတ်ကုန်းဌာပနာတိုက်တွင် ယင်း “ပုဗရမိ” စာပါ ငွေဗောဓိပင်ကြုတ်နှင့်အတူတွေ့ရသော ပိဋကတ် (၃) ပုံ ကောက်နှုတ်ချက်တရားစာများ ရေးထိုးထားသော ရွှေပေချပ် (၂၀) ကလည်း ပုဗရမိခေါ် ပျူဗမာတို့မှာ အေဒီ (၄) ရာစု (၆) ရာစုကာလ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ လိုဏ်းဝင်များဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံနေပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ယင်း “ပုဗရမိ” ငွေဗောဓိပင်ကြုတ်နှင့်အတူ သရေခေတ္တရာတွေ့ ခေါင်းလောင်းပုံ စေတီများနှင့် လိုဏ်ဘုရားများကလည်း ပုဂံဗမာတို့ တည်ဆောက်သော ခေါင်းလောင်းပုံစေတီများနှင့် လိုဏ်ဘုရားများမှာ သထုံ မနုဟာအုပ်စု ပုဂံသို့ ခိုလှုံ့ရောက်ရှိခြင်း မတိုင်ခင် ရှေးအထက်ကျော်ကာရီကတည်းက သရေခေတ္တရာ ဗမာတို့ ရှေ့ပြေး ပုံစံထုတ် တည်ဆောက်ခဲ့သော ဒီဇိုင်းပုံစံဖြစ်ကြောင်းလည်း သက်သေတည်လျက် ရှိပါသည်။

ပျူစစ်လျှင် မြန်မာ

(၂၀၀၃) ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၃) ရက်နေ့ တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းသုတေသနဦးစီးဌာန(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ အမရဆောင် စာတမ်းဖတ်ပွဲ ခန်းမ)တွင် စာတမ်းဖတ်ပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ယင်းစာတမ်းဖတ်ပွဲ၌ နိုင်ငံတကာ သမိုင်းပညာရှင်လောကမှ လေးစားသော ဆရာကြီး ဒေါက်တာ သန်းထွန်း သဘာပတိအဖြစ် ကြီးမှူးဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းနှင့်တကွ သမိုင်းပညာရှင်၊ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ ရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုသော သမိုင်းသုတေသန စာတမ်း တစ်စောင်ကို တင်သွင်းဖတ်ကြားခဲ့ပါသည်။ စာတမ်းအမည်မှာ “ကျမ်းကိုးများ ရှေးမြန်မာကျောက်စာများနှင့် ကွဲလွဲမှားယွင်းနေသော ဂျီအိမ်ချ်လုစ်၏ မြန်မာ့သမိုင်း အယူအဆ” ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း (၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ) တွင် အထက်ပါ ကျွန်တော်၏ သမိုင်းသုတေသန စာတမ်း၏ အနှစ်ချုပ် ဆောင်းပါးဖြစ်သော “ကျမ်းကိုးများ၊ ရှေးမြန်မာကျောက်စာများနှင့် ကွဲလွဲမှားယွင်းနေသော ဂျီအိမ်ချ်လုစ်၏ သမိုင်းအယူအဆများ” ဆောင်းပါး ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် (၂၀၀၄) ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ မဂ္ဂဇင်းတွင် အထက်ပါ ကျွန်တော်သုတေသန စာတမ်းအနှစ်ချုပ် ဆောင်းပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေး

မေးမြန်းသော ကလောင်ရှင် မောင်ပြူး(သံတွဲ)၏ “မြန်မာ့သမိုင်းသစ်ကို ကြိုဆိုလျက်” အမည်ရှိ ဆောင်းပါး ဖော်ပြပါရှိပါသည်။

ကလောင်ရှင် မောင်ပြူး(သံတွဲ)နှင့် ကျွန်တော် လူချင်း မဆုံဘူးပါ။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်အရွယ်အားဖြင့် အနည်းငယ် ကြီးကောင်းကြီးမည်ထင်၍ ကလောင်ရှင် မောင်ပြူး(သံတွဲ)ကို ဦးပြူးဟု ရည်ညွှန်းပါမည်။ ဦးပြူးအမေးရှိလာ၍ ကျွန်တော် ဖြေကြားပါမည်။

ဦးပြူး(သံတွဲ)ခင်ဗျား၊ ဦးပြူးအနေနှင့် မြန်မာ့သမိုင်းသစ်ကို စိတ်ဝင်စား ကြိုဆိုဖော်ရသောကြောင့် များစွာကျေးဇူးတင်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းကို အသစ်ပြန်ရေးမယ်ဆိုရင် လူမျိုးတစ်မျိုးက တစ်မျိုး ကွဲပြားပုံ၊ ရောယှက်ဆင်းသက်လာပုံတွေကို ရာဇဝင်၊ ကျောက်စာ၊ မော်ကွန်း၊ ခေတ်ပြိုင် မှတ်တမ်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ ရေးသားရင် မြန်မာ့သမိုင်းအမှန် ပေါ်လွင်ကြည်လင်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်တဲ့ ဦးပြူးရဲ့ မျှော်လင့်ချက် အချည်းနှီး မဖြစ်လောက်ဟု ထင်ပါသည်။ သမိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကိုးအကား၊ အယူအဆ၊ တင်ပြမှု၊ ကျစ်လစ်ခိုင်မာစေလိုမှန်ကန်စေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ရေးသားတဲ့ ဆောင်းပါးရှင် ဦးပြူးကို ရာဇဝင်ဘောင်အတွင်းက မဟုတ်ဘဲ သမိုင်းပညာ၊ သမိုင်းသုတေသနပညာဘောင်အတွင်းက ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားဖြေဆိုကြည့်ပါမည်။

ခေတ်ပေါ် ကမ္ဘာ့သမိုင်းပညာ(ဝါ)နိုင်ငံတကာ တက္ကသိုလ်များသုံး သမိုင်းပညာကပြောသော သမိုင်း (History) ဟူသည်မှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးရှိ ရှေးရာဇဝင်များကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ခေတ်ပေါ် ကမ္ဘာ့သမိုင်းပညာ(ဝါ) နိုင်ငံတကာတက္ကသိုလ်များသုံး သမိုင်းပညာသည် အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်း တို့ရှိ မည်သည့်ရာဇဝင်တို့ကိုမှ မျက်နှာသာမပေး။ ပြန်လည်စစ်ဆေးပါသည်။ ယင်းခေတ်ပေါ် ကမ္ဘာ့သမိုင်းပညာကို သမိုင်းပညာဟု အတိုကောက် ညွှန်းပါမည်။ သမိုင်းပညာနှင့် သမိုင်းပညာရှင်သည် ရှေးရာဇဝင်တို့ကို သံသယ (Skepticism) ဖြင့် ချဉ်းကပ်လေ့လာပါသည်။ မြန်မာဆန်ဆန် ဆိုရလျှင် သမိုင်းဆရာ၊ သမိုင်းပညာရှင်သည် ရှေးရာဇဝင်တို့ကို သတိပညာကြီးကြီးဖြင့် ချဉ်းကပ်လေ့လာသည်။ ရှေးရာဇဝင်နှင့် မော်ကွန်းများကို သတိပညာဖြင့် မစစ်ဆေးဘဲ သမိုင်းမှန်ဟု တန်းလက်မခံပါ။ ရှေးရာဇဝင်များသည် မည်မျှမှန်ကန်သနည်း၊ သို့မဟုတ် မည်မျှ မှားယွင်းနေသနည်း၊ အမှန်တွေချည်းလော၊ အမှားတွေချည်းလော၊ အမှန်တချို့တစ်ဝက် အမှားတချို့တစ်ဝက်လော။ ရှေးရာဇဝင်ပါ အကြောင်းအရာ

အချက်အလက်တို့အတွက် ခေတ်ပြိုင်အထောက်အထား မရှိလျှင် ယင်းရာဇဝင်ကို သမိုင်းမှန်ဟု လက်မခံပါ။ အထောက်အထား မပြနိုင်သော ရာဇဝင်သည် မှန်ချင်လည်း မှန်မည်။ မှားချင်လည်း မှားမည်။ ယခုခေတ်လူတွေ မည်သူမှ အာမ,မခံနိုင်။ အာမ,ခံဝံ့သူရှိလည်း အထောက်အထား မပြနိုင်လျှင် သမိုင်းပညာရှင်က လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်။ သမိုင်းပညာရှင်သည် ခိုင်လုံမှန်ကန်သော အထောက်အထားကို တောင်းဆိုပေလိမ့်မည်။ ခိုင်လုံမှန်ကန်သော အထောက်အထား မပြနိုင်လျှင် မည်သည့်ရာဇဝင်ကိုမှ ပြည်တွင်းပြည်ပ သမိုင်းပညာရှင်တို့က သမိုင်းမှန်ဟု လက်ခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သမိုင်းဆရာ(ဝါ)သမိုင်းပညာရှင်သည် ရာဇဝင်သမား မဟုတ်ပါ။ ရာဇဝင်သမားသည် အစဉ်အလာ ရာဇဝင်များမျှဖြင့် ကျေနပ်၏။ အထောက်အထားကို သတိမထား။ မိမိပြောသော၊ သုံးသော၊ ကျမ်းကိုးပေးသော ရာဇဝင်စာစောင်၊ ရာဇဝင်ကျမ်းများ၏ အမှန်အမှားကို မလေ့လာ၊ မသုံးသပ်။ ရှေးရာဇဝင်များချည်း လက်ကိုင်ပြု၍ စကားပြောပေလိမ့်မည်။ သူ ကျမ်းကိုးသော ရာဇဝင်ကျမ်း၊ ရာဇဝင်စာစောင်တို့၏ အမှန်(ဝါ) အမှားသည် သူ့စကားတန်ဖိုးကို ပြပေလိမ့်မည်။ ရှေးရာဇဝင်များကို မည်သို့ စစ်ဆေးလေ့လာသည် ဆိုသည်ကို 'မြန်မာသမိုင်း ရှာတော်ပုံ' စာအုပ်၌ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း အသေးစိတ် ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။ သမိုင်းကျောင်းသားများနှင့် သမိုင်းဝါသနာရှင် သူတေသိဖြစ်လိုသူများအတွက် လမ်းညွှန်စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

သမိုင်းပညာရှင်သည် ရာဇဝင်အမှန်အမှား၊ ကျမ်းကိုးအထောက်အထား၊ အမှန်အမှားနှင့်တကွ သမိုင်းမှန်ပေါ်အောင် စစ်ဆေးမှတ်ကျောက်တင်ပါသည်။ ပညာရှင်ဖြစ်ရန်လည်း လွယ်လွယ်နှင့် မဖြစ်ပါ။ ပညာရှင်များ လေးစားလက်ခံသော စံချိန်မီသမိုင်းသုတေသန စာတမ်းတစ်စောင် ဖြစ်ရန်လည်း လွယ်လွယ်နှင့် မဖြစ်ပါ။ ပညာရှင်အများရှေ့မှောက်၌ သမိုင်းသုတေသန စာတမ်းဖတ်ပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲ ဟူသည်မှာ အရပ်ထဲက စကားဝိုင်း၊ အစဉ်အလာ ရာဇဝင်စကားဝိုင်းမျိုးတို့နှင့်မတူ ခြားနားလှပါသည်။ သမိုင်းပညာ၏ ရပ်တည်ပုံ၊ အလုပ်လုပ်ပုံ၊ သမိုင်းပညာနှင့် သမိုင်းသုတေသနဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း စံနှုန်းများ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အခြေခံ ဗဟုသုတ၊ စာဖတ်အား စဉ်းစားတွေးခေါ်အား၊ သုတေသနအားများ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ခြင်း အသေးစိတ် သရုပ်ခွဲလေ့လာခြင်းနှင့် အထောက်အထားမှန်များ လိုအပ်ပါသည်။ ရာဇဝင်ကျမ်းဂန် ဗဟုသုတအားလည်း လိုအပ်

ပါသည်။ သို့သော် ထိုတစ်ခုတည်းနှင့် မလုံလောက်ပါ။ စံဝင်ဘောင်ဝင်အောင် မှန်ကန်သော ကျမ်းကိုး၊ မှန်ကန်သော အထောက်အထားများနှင့် တင်ပြနိုင်စွမ်း ရှိဖို့ လိုအပ်လှပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ခေတ်ပေါ်သမိုင်းပညာနှင့် သမိုင်းသုတေ သနပညာ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း စံနှုန်းတို့အကြောင်း မိမိ နားမလည်မှု၊ သုတေသန ခေါင်းပါးမှု၊ ရှေးရာဇဝင်၊ မော်ကွန်း၊ သိုက်စာ မှန်သမျှ ကျမ်းကိုး၍ ရသည်ဟု အထင်အမြင်မှားမှု စသည်တို့ လူအများရှေ့တွင် ဘွားဘွားပေါ်ကုန်ပေလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ သမိုင်းသုတေသန စာတမ်းတစ်စောင်ကို ဆွေးနွေးကြမည်ဖြစ်၍ သမိုင်းကျောင်းသား၊ သမိုင်းဆရာ၊ သမိုင်းပညာရှင် မဟုတ်သော သမိုင်းဝါသနာရှင် များနှင့် ပြင်ပသမိုင်းသုတေသီလောင်းလျှာတို့အတွက် ရည်ရွယ်၍ ရာဇဝင်များနှင့် မတူ ကွဲပြားသော သမိုင်းပညာနှင့် သမိုင်းသုတေသနအကြောင်း အခြေခံမျှဝေ တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗမာလူမျိုးသည် မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း အများသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဗမာခေါ် မြန်မာလူမျိုးသည် ဗြဟ္မာလူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဗြဟ္မာခေါ် မြန်မာတို့မှာ ပျူဟူသော အမည်သစ်ကို မည်သို့ရရှိလာခဲ့ပါသနည်း။

ဗမာဟူသော အမည်ပေးပုံနှင့် ဗမာဟူသော ဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျင့်အကြံတွင်လည်းကောင်း၊ ကျမ်းဂန်ဗဟုသုတ ပြည့်စုံမှုအရာတွင်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံအဝှမ်း ကျော်ကြားခဲ့သော သေက္ခတောင် ဆရာတော် ဦးတိလောက မထေရ်မြတ်သည် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း ကျော်ကြား ထင်ရှားခဲ့သော ကျမ်းတစ်ဆူဖြစ်သည့် ပဏ္ဍိတဝေဒနိယ ဒီပနီကျမ်း(နှ-၂၁၃) တွင် ဤကဲ့သို့ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

“...ငါတို့ ဗဟ္မာဇာတ်ကွဲစအခါ ရှေးဦးစွာသော ပညာရှိ အာဒိပုရိသတို့ သည် မိမိတို့ အမျိုးဇာတ်ကို ကြီးပွားစေခြင်းငှာ ကောင်းမြတ်သော အမည်နာမ ဖြစ်စေခြင်းငှာ ငါတို့၏ အမျိုးဇာတ်သည် တစ်နေ့တခြား စည်ကားကြီးပွားတတ် ၏။ ထို့ကြောင့် ဗဟ္မာဟုတွင်စေသတည်းဟု အမည်မှည့်ကြလေကုန်၏။ ဤဗဟ္မာ ဟူသော သဒ္ဒါသည် ဗဟခါတ်ဝုဒ္ဓိ၊ ကြီးပွားခြင်းအနက်ဟော။ မာ ပစ္စည်း။ ဗဟ္မာဗဟ္မာနော၊ ဟေဗဟ္မာ၊ ဟေဗဟ္မာနော စသည်ဖြင့် ဗြဟ္မသဒ္ဒါအတူ ဝိဘတ် ခုနစ်သွယ်ဖြင့် ရုပ်ပြီးကောင်းသော ပုလ္လိင်၊ အာကာရန္တ၊ ရာဇဒိဂိုဏ်းတည်း။ ဗြောဗဿ ဟူသော ယောဂဝိဘာဂဖြင့် ဗကို ဗြ-ဗြုလျှင် ဗြဟ္မာဟု ပုဒ်ပြီး၏။ ထို့ကြောင့် ဗဟ္မာလူမျိုး၊ ဗြဟ္မာလူမျိုးဟု ခေါ်လိုရာ ခေါ်ရ၏”

ဗမာလူမျိုးတို့၏ ရှေးဘိုးဆေးဘီဘင် ပညာရှိတို့သည် ဗမာလူမျိုးတို့ အဖို့ အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်း ဆောင်စေခြင်းငှာ အထက်ပါအတိုင်း ပုလ္လင်၊ ရာဇာဒိဂိုဏ်းဖြင့် ဗဟ္မာဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ဗဟ္မာလူမျိုး၊ ဗြဟ္မာလူမျိုး ဟု ခေါ်လိုရာ ခေါ်နိုင်ကြောင်း ဆရာတော် ဦးတိလောက ဖွင့်ဆိုရှင်းပြထားပါ သည်။

ဗြဟ္မာနှင့် ဗဟ္မာအမည်တို့မှ အမည်ပွား ဗမာဟု ဖြစ်ပေါ်ခေါ်ဝေါ်လာခဲ့ ကြပါသည်။

မြန်မာခေါ် ဗမာလူမျိုးအမည်၏ မူလရင်းမြစ်အမည်မှာ ဗြဟ္မာ ဖြစ်ပါ သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ် မန္တလေးမြို့ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် မိဖုရားခေါင် ကြီး တောင်းပန်၍ ကေတုခေတ်ဝရမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ သာသနာပြု စလင်းဆရာတော် ပြုစီရင်အပ်သော ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ဒီပနီကျမ်း၌ မိမိလူမျိုး အမည်ကို မူလအရင်းအမြစ်သို့လိုက်၍ ဗြဟ္မာဟု ရေးရိုးပြုသင့်သည်ဟု ဆရာ တော်ကြီး ရေးသားမိန့်ဆိုခဲ့ကြောင်း အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ပါဠိဆရာကြီး ဦးဖြေ၏ ပေါရာဏမူလကထာ အဘိဓာန်ကျမ်း (နှ-၁၈၁) တွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ရှေး ဟောင်းအက္ခရာဗေဒပညာရှင် ဆရာကြီး ဦးသာမြတ်၏ ပေါရာဏစကား အဘိဓာန်ကျမ်း (နှ-၂၂၁) တွင် ထိုအချက်ကို ထပ်မံဖော်ပြ ညွှန်းဆိုခဲ့ပါသည်။

ရွှေရေးဆောင်မှု ‘ဗုဒ္ဓဗောဓဗျာကရဏကျမ်း’ ကို ပြုစုတော်မူသော သီရိဉာဒ္ဓန္တ နန္ဒမာလာ ဆရာတော်က သူ၏ကျမ်းပဏာမဒီလေးဂါထာတွင် ‘လိက္ခိ သံ ဗုဒ္ဓဗောဓဿ ဗြဟ္မ ဘာသာယနိဿယံ’ ဟု ရေးသား၍ နိဿယ အောက်ခြေမှတ်ချက်တွင် ဗြဟ္မဘာသာ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မောတ္တရ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်ဟော ပရိယာယ်သဒ္ဒါတို့ကို ‘ဘဝိသျှပူရာဏ်ကျမ်း၊ သီရိခရကောသ’ စသည်တို့၌ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ရသဖြင့် မြမ္မဟု မစီကုံးဘဲ ဗြဟ္မဟူ၍သာ မှန်ကန်သော သဒ္ဒါကို အများသိစိမ့်သောငှာ စီကုံးရေးသားလိုက် သတည်း” ဟု မှာထားသည်ကို ယင်းနိဿယ စာမျက်နှာ (၄) ၌ တွေ့ရ ကြောင်း၊ ဗမာဟူသော ပုဒ်၏အနက်ကို စိစစ်ရှာဖွေသောအခါ ဗမာသည် ဗြဟ္မာ ဟူသော ပါဠိ၊ ဘရမာဟူသော သက္ကတပုဒ်မှ ရွှေလျောလာသောပုဒ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာဦးသောင်းလွင်၏ မြန်မာအက္ခရာဗေဒ(နှ-၂၄) တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ် ယောနယ်ကို စားရသော ပုသိမ်မင်းသမီး အမိန့်စာ တွင် ဗမာလူမျိုးကို ဗြဟ္မာဟူ၍ ရေးသားထုတ်ပြန်ထားပါသည်။

ညောင်ရမ်းခေတ် နာမည်ကျော် တောင်ဖီလာ ဆရာတော်ကြီးသည် မြန်မာကို ဗြဟ္မာဟု ရေးကြောင်း အထက်ပါဆရာ ဦးသောင်းလွင်၏ မြန်မာ အက္ခရာဗေဒ (၅-၂၄) တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

အင်းဝခေတ် ရှင်အဂ္ဂသမာဓိ၏ ဘုံခန်းပျို့ကြီးပါ လူမျိုး (၁၀၀)ပါး စာရင်း၌ မြန်မာလူမျိုး အမည်အစား ဗြဟ္မာဟု ရေးသားဖော်ပြပါသည်။

ပုဂံခေတ်နှင့် ပင်းယခေတ် ရှေးမြန်မာကျောက်စာတို့၌ ဗမာလူမျိုးတို့ သည် မိမိလူမျိုးအမည်ကို မြန်မာဟုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ၏ ကြောင်းတူသံကွဲ အမည် ဗြုမ္မာ၊ ဗြဟ္မာဟုလည်းကောင်း ရေးထိုးဖော်ပြကြပါသည်။

ပုဂံ-ပင်းယ-အင်းဝ၊ ညောင်ရမ်း၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် (၅) ခေတ်လုံး တွင် မြန်မာတို့သည် မိမိလူမျိုး မူလအမည်(ဗြဟ္မာ)ကို ရေးသားဖော်ပြလျက် ရှိပါသည်။

ပုဂံခေတ် ဗမာလူမျိုးတို့သည် မိမိတို့ တိုင်းနိုင်ငံကို ဗြဟ္မာဝတ္ထုဟု ခေါ်ဝေါ်ကြောင်း၊ မြန်မာသည် ဗြဟ္မာမှ ဆင်းသက်သော အမည်ပွားဖြစ်ကြောင်း သမိုင်းပညာရှင် ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းလည်း ဖော်ပြရေးသားခဲ့ဖူးပါ သည်။ အိန္ဒိယနှင့် တရုတ်တို့က ဘီစီ (၂) ရာစုကတည်းက သရေခေတ္တရာ ပျူနိုင်ငံကို ဗြဟ္မာ(ဗမာ) နိုင်ငံဟုလည်း သိရှိမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြပါသည်။

မည်သူမဆိုသည် ဗမာ-ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပျူ လေးမည်တွင်သော ဗမာ လူမျိုးသမိုင်းအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုမည်ဆိုလျှင် မြန်မာခေါ် ဗမာလူမျိုးတို့၏ မူလအမည်ရင်းမှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ကြောင်း အခြေခံ သိထားရန် လိုမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဗြဟ္မာ-ဗဟ္မာသည် ရင်းမြစ်၊ အမည်၊ ဗမာနှင့် မြမ္မာ-မြန်မာတို့မှာ ဆင့်ပွားကြောင်း တူသံကွဲအမည်များ (Synonyms)ဖြစ်ကြောင်း အမှန်ကို မသိဘဲ ဗြဟ္မာသည် လူမျိုးတစ်မျိုး၊ မြန်မာသည် လူမျိုးတစ်မျိုးဟု အသိမှားဖြင့် ပါဝင်ဆွေးနွေးမည် ဆိုလျှင် အမှားနှင့် စတင်၍ အမှန်ကို မရောက်နိုင်တော့ပါ။ ဗြဟ္မာသည် လူမျိုးတစ်မျိုးသပ်သပ်၊ မြန်မာသည် လူမျိုးတစ်မျိုးသပ်သပ်ဟု အခြေခံ အသိ အမြင် မှားနေလျှင် မြန်မာ-ဗမာခေါ် ဗြဟ္မာလူမျိုးကို ပျူလူမျိုးဟု ရှေးမြန်မာ ရာဇဝင်များ၊ ရှေးရခိုင်ရာဇဝင်များနှင့် ရှေးတရုတ်မှတ်တမ်းများ၌ မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြခြင်းကို နားလည်ရန် ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သရေခေတ္တရာ၏ နောက်ခံသမိုင်းဟူသော ဆောင်းပါးတွင် ဆောင်းပါး ရှင် ဆရာတော် ရဝေထွန်းမှ ဤသို့ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

“... ပျူလူမျိုးတို့ကား မြန်မာလူမျိုးတို့၏ မူလအနွယ်ရင်း ဖြစ်သည်ဟု သမိုင်းဆရာတို့ ယူဆကြသည်။ မြန်မာဟူသော အမည်ကို ရာဇဝင်သမိုင်းတို့တွင် သရေခေတ္တရာအပျက် ပုဂံအစတွင်မှ တွေ့ရသည်။ သရေခေတ္တရာတစ်လျှောက် တွင် မြန်မာဟူသော အမည်အစား ပျူဟူသော အမည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ရှေးဆရာတို့ကား ရှေးရှေးပျူတို့သည် နောင်တွင် မြန်မာဖြစ်လာကြောင်း၊ ဗြဟ္မာ-ပြုဟ္မာမှ ပြုမာ-မြန်မာသို့ ရွှေ့လျောလာကြောင်း၊ ကာဗျတ္တစန္ဒိကာကျမ်းက ဆိုသည်။ ပသင်္ဂီဝိသောဓနိကျမ်းကလည်း ဗြဟ္မာ၊ ဗရမ္မာ၊ ဘရမာ၊ ပရမ္မာ၊ မရမ္မာ၊ မြန်မာ ဟုဖြစ်လာကြောင်း ဆိုသည်။(ဤဗြဟ္မာမှ ရွှေ့လျားသည်ကို ထောက်၍ ပျူကို ပြုဟု အရစ်ဖြင့် ရေးသားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်)” (သီရိခေတ္တရာ စာစောင်၊ ၄-၂၀၂၊ ၂၀၃)

ဗြဟ္မာမှ ပြုဟ္မာ-ပြုမာ-မြန်မာ ရွှေ့လျောပြောင်းလဲလာသည်ဟူသော ရှေးဆရာတို့၏ မှတ်တမ်းစကား၊ ဗြဟ္မာ-ဗရမ္မာ၊ ဘရမာ၊ ပရမ္မာ၊ မြန်မာ ရွှေ့လျောပြောင်းလဲလာသည်ဟူသော ရှေးဆရာတို့၏ မှတ်တမ်းစကားတို့ကို ပုဂံ-ပင်းယခေတ်-အင်းဝခေတ် ရှေးမြန်မာ ကျောက်စာများနှင့်လည်းကောင်း၊ ရှေးစာပေ အထောက်အထားများ ရှေးပေစာအထောက်အထားများနှင့်လည်းကောင်း၊ မှန်၊ မမှန် တိုက်ဆိုင်နှိုင်းယှဉ် စစ်ဆေးကြည့်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးမြန်မာလူမျိုးတို့သည် ပါဠိဝေါဟာရများစွာကို (၇) တစ်ချောင်းငင် ထည့်ပြီး ဗမာမှုပြု သုံးစွဲကြပါသည်။ ဗျာကရဏကို ဗျာကရဏ်၊ ဓမ္မကရဏကို ဓမ္မကရိဏ်၊ ကုသလကို ကုသိုလ်၊ ဖလကကို ဖုလ် စသဖြင့် တစ်ချောင်းငင် ထည့်၍ ဗမာမှုပြုသကဲ့သို့ (ဗြဟ္မာ) ဟူသော ဝေါဟာရကို (ပြုဟ္မာ)ဟု ဗမာမှုပြု၍ ပုဂံ၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ၊ ညောင်ရမ်းခေတ် (၄) ခေတ် ရှေးကျောက်စာတို့၌ သုံးစွဲရေးသားကြပါသည်။ (သက်စိုးတောင်ကျောက်စာ၊ တိုင်းရင်းပုံထုပ်-ဒု-၁၈၇၊ ၁၉၃၊ တိုင်းရင်းပုံထုပ်-စာ-၂၃၅၊ တိုင်းရင်းပုံထုပ်-စ-၄၆၁/ခ စစ်ကိုင်း ထူပါရုံကျောက်စာ)တိုင်းရင်း-တ-၂၆၅ မှ ၂၆၆/ခ)

ထိုဗြဟ္မာမှတစ်ဖန် ကြောင်းတူသံကွဲ (Synonyms) ဝေါဟာရများစွာ ကို ရေးထိုးသုံးစွဲကြပါသည်။ ပြုမာ(တိုင်းရင်း-တ-၂၂၇)၊ ဗြုမာ(တိုင်းရင်း-တ-၂၉၂)။ ဗြမ်မာ (သစ္စာရဘုရားကျောက်စာ၊ ဘီအီး-၉၅၂ ခုနှစ်)၊ ဗရမ်(တိုင်းရင်း-ပ-၇၇)၊ ပြမ်မှာ (တိုင်းရင်း-စ-၄၃၈) ရာဇသင်္ကြံမျောက်သားကျောက်စာ၊ ပြုမာ တိုင်းရင်း-စ-၄၃၈)ရာဇသင်္ကြံမျောက်သားကျောက်စာ၊ ပြုမာ တိုင်းရင်း-

စ-၄၀၈။ မင်းမတ်ကြီး သုံးယောက် နှမကျောက်စာ၊ ဘီအီး-၆၇၀ ခုနှစ်။
 ပြုမှာ (တိုင်းရင်း-စ-၄၁၂/ခ၊ မြတ်ကြီးပိကုန်ထေကျောက်စာ၊ ဘီအီး-၆၇၂
 ခုနှစ်။) မြမ်မှာ (တိုင်းရင်း-မ-၅၀၉)။ ဖုန်သည် မြေပေါ်ငယ် (တိုင်းရင်း-တ-
 ၃၁၆/က။ ဘီအီး-၆၁၆ ခုနှစ်)။ သင်ကြီမြေ(တိုင်းရင်း-စ-၄၂၃။ ဘီအီး-
 ၆၇၇ ခုနှစ်)။ ပျူမောင်မအိုအိပြည့်သင်(တိုင်းရင်း-ဒု-၁၄၄။ ဘီအီး-၆၀၄ ခုနှစ်)။
 ပုတသိန်းမင်း (တိုင်းရင်း-တ-၂၉၉။ ဘီအီး-၆၆၀ ခုနှစ်)။ ပျူမင်းအင်း (ရမက၊
 ပဉ္စမတွဲ၊ ဦးရေ-၁၀။ ၈၀၆ ခုနှစ်)။ စသည်ဖြင့် ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယခေတ်နှင့်
 အင်းဝခေတ် ရှေးမြန်မာကျောက်စာများတွင်(ဗြဟ္မာ) ဝေါဟာရ၏ ကြောင်းတူသံ
 ကွဲ ဆင့်ပွားအမည်များ ရေးထိုးထားသည်တို့ကို ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာ
 လေ့လာသူတို့ ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ ရှေးဟောင်းမြန်မာ ကျောက်စာ
 များတွင် ဗြဟ္မာ၊ မြဟ္မာ၊ မြမ်မာ၊ မြမ်မှာ၊ မြေမှာ၊ မြေ၊ ပျူ၊ ပု ဟူ၍ ဗြဟ္မာ
 ဝေါဟာရ၏ ဆင့်ပွားအမည်များကို တွေ့မြင်ရပါ သည်။ မြေ၊ ပျူနှင့် ပုသည်
 မြေမှာ၏ အတိုကောက်အမည်ပွားများ ဖြစ်ပါသည်။

ပါ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ ဟူသော ပဝဂ်အက္ခရာ (၅) လုံးတို့ကို ပုဂံခေတ်
 ပင်းယခေတ်တို့တွင် မြန်မာလူမျိုးတို့ အဓိပ္ပာယ်တူ ဖလှယ်သုံးလေ့ ရှိပါသည်။
 ရှေးကျောက်စာတို့၌ ဗန်ကျီဆယ်တိုက်ကို ပင်ကျီဆယ်တိုက်၊ မင်ကျီဆယ်တိုက်
 ဟုလည်းကောင်း၊ တမ္ပဒီပကို တမ္ပရတိတ်၊ တာမြဒိတ်၊ တမ္ပရတိတ်ဟုလည်း
 ကောင်း၊ ထာပနာ-ထာမနာဟုလည်းကောင်း၊ ပြန်တိ-မြန်တိဟုလည်းကောင်း၊
 သံဗျင်-သံပျင်ဟုလည်းကောင်း၊ ခံပြု-ခံဖြူ-ခံမှုဟုလည်းကောင်း၊ ပါ၊ ဖ၊ ဗ၊
 ဘ၊ မ တို့ကို အဓိပ္ပာယ်တူ ရေးထိုးခဲ့ကြပါသည်။

ထို့အပြင် နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအမည် ဗြဟ္မာအစား 'မြဟ္မာ' မြေမှာ(ရမက၊
 စ၊ ဦးရေ ၁၃၄၊ က-၁၊ ၇)၊ (ရမက၊ စ၊ ဦးရေ ၁၃၈၊ က-၆၊ ၇၃၅ ခု)၊ မြေမှာ
 (သီဟပတေ့ကျောင်းကျောက်စာ) မြမ်မာအစား(မြမ်မာ)(ရမက၊ စ၊ ဦးရေ ၁၂၀၊
 က ၂၂၊ မြမ်(ရမက၊ တ၊ ဦးရေ ၂၀၁၊ က-၁)။ မြန်မာ(ရမက၊ ပ၊ ဦးရေ-
 ၂၉။ မ၊ က-၂၈)။ ဦးရေ ၃၈၊ မ၊ က-၁၁)။ မြန်မာပြည်(ရမက၊ ပ၊ ဦးရေ-
 ၁၅၆၊ က-၁) ဟူ၍ (ဗ)နှင့်(မ)တို့ချင်း ဖလှယ်၍ ဗြဟ္မာအစား မြေမှာ၊ မြန်မာဟု
 အဓိပ္ပာယ်တူ ရေးထိုးခဲ့ကြပါသည်။

ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာတို့၌ အထက်ပါအတိုင်း(ဗြဟ္မာ)ဝေါဟာ
 ရအစား (မြန်မာ) နှင့် (ပြေမှာ) အမည်ပွားတို့ကို ရေးထိုးခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရပါ

သည်။ ထို့ကြောင့် (မြန်မာ)နှင့် (ပြုမှာ)တို့မှာ (ဗြဟ္မာ)၏ ဆင့်ပွားအမည် ကွဲများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ (မြန်မာနှင့်ပြုမှာ) ဟူသည်မှာ (ဗြဟ္မာ) လူမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ပုဂံရာဇဝင်၌ မြန်မာဟု သည် ပြုလူမျိုးဟု ရေးသားဖော်ပြချက်အရ ပြုမှာကို အတိုကောက် (ပြု)ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြောင်း ထင်ရှားစေပါသည်။ (ပျူနှင့်ပု)တို့မှာ (ပြု)မှ ထပ်ပွားသော အမည်ပွားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများတွင် (ဗြဟ္မာ) ဟူသော ဝေါဟာရမှ ဆင့်ပွားကာ...

- ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ပြု၊ ပျ၊ ပု၊
- ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗရမ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မ(ပရမ်)၊
- ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာ၊ မြမ္မာ၊ မြမ်မာ၊ မြမာ၊ မြန်မာ

ဟူ၍ ဗြဟ္မာ၏ ဆင့်ပွားအမည်အမျိုးမျိုး ခေါ်ဝေါ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည်။

ထိုကျောက်စာ ရေးထိုးချက် အထောက်အထားများအရ မြန်မာနှင့် ပျူတို့မှာ လူမျိုးသစ်များ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဗမာခေါ် ဗြဟ္မာလူမျိုး၏ နောက်ပေါ် ဆင့်ပွားအမည်သစ်များသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပျူ ဟူသော အမည် (၃) ခုလုံးမှာ ဗမာလူမျိုး တစ်မျိုးတည်းကို ရည်ညွှန်းခေါ်ဝေါ်နေကြသော ကြောင်းတူသံကွဲ အမည်ပွားများ (Synonyms) ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မာသည်လည်း ပျူ၊ မြန်မာသည်လည်း ပျူဖြစ်ကြောင်း အလွန်ထင်ရှားနေပါသည်။ ဗြဟ္မာခေါ် ဗမာလူမျိုးသည် အဘယ်ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာလူမျိုးကို အဘယ်ကြောင့် ပျူလူမျိုးဟု ခေါ်တွင်ကြောင်း မေးခွန်းတို့ကို ရှေးဟောင်းမြန်မာ ကျောက်စာများက အဖြေပေးလျက် ရှိပါသည်။ ရှေးပုဂံရာဇဝင်၊ ရခိုင်ရာဇဝင်များနှင့် ရှေးတရုတ်မှတ်တမ်းများ၌ မြန်မာကို အဘယ်ကြောင့် ပြုဟု မှတ်တမ်းတင် ရေးသားခဲ့ကြောင်း ဦးပြုး(သံတွဲ) သိနားလည်ရန် ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်သင့်ကြောင်း အကြံပြုအပ်ပါသည်။

ဗြဟ္မာ-ဗြဟ္မာ-ဗြဟ္မာ-ဗြဟ္မာ အမည်တို့ကို အတိုကောက် (ဗြဟ္မ)ဟု လည်းကောင်း၊ (ဗရမ်)ဟုလည်းကောင်း ရှေးဟောင်းမြန်မာ ကျောက်စာတို့ပါ ရေးထိုးပုံအရ ပုဂံ-ပင်းယခေတ် ဗြဟ္မာခေါ် မြန်မာလူမျိုးတို့မှာ မိမိတို့

တ-၂၂၆။ က ၁၊ ၂) အရ ကောင်းစွာထင်ရှားလျက် ရှိပါသည်။ ယင်းကျောက် စာတွင် ပုဂံကို ပုဂံဟုလည်းကောင်း။ ပုရာဂမ္မဟုလည်းကောင်း အမည်နှစ်မျိုးလုံး ဖြင့် ရေးထိုးဖော်ပြထားပါသည်။ ပုရာဂမ္မ ဟူသည်မှာ ပြုဂါမဟူသော စာလုံးကို ပါဠိ၊ သက္ကဋသဒ္ဒါအတိုင်း (ရရစ်သံ) ပေါ်လွင်ပါရှိအောင် ရေးသားပြောဆိုခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ပြုမာနှင့် ပြုသည် မူလအမည် (ဗြဟ္မာ) မှ ရွှေလာသောအမည် ဝေါဟာရ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် (ပြု)၏ သတ်ပုံအမှန်မှာ ရရစ်ဖြင့် ပေါင်းသော (ပြု) ဖြစ်ပါသည်။ ယပင့်ဖြင့် ပေါင်းသော (ပျ) သည် ရရစ်မှ ထပ်မံရွေ့လျော သွားသော အမည်ပွားသာ ဖြစ်သည်။ ပြုကို ပြုဟုလည်းကောင်း၊ ပျကို ပျဟုလည်းကောင်း တစ်ချောင်းငင်အစား နှစ်ချောင်းငင်ဖြင့်လည်း ပုဂံ၊ ပင်းယ၊ အင်းဝခေတ် မြန်မာကျောက်စာတို့၌ ရေးထိုးခြင်းများ ရှိပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ပျူဂါမကို ပုဂါမဟု ခေါ်ဝေါ်သည့်နည်းတူ ပျူကို ပုဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ကြပါ သည်။

(ပု) (ပျူ)၏ မူလမှာ (ပြု)ဖြစ်၍ ပြုဂါမကို ပုဂံခေတ်ကျောက်စာတို့ ၌ ပုရာဂါမ၏ အပွားစာလုံး(ပုရာဂမ္မ)ဟု ခေါ်ဝေါ်ရေးထိုးခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ ပါဠိ၊ သက္ကဋ သဒ္ဒါနည်း(ရရစ်သံ)ကို ဖျောက်၍ ဗမာသံဖြင့် ပုဂါမ၊ ပုဂမ္မဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုမှ ပုဂမ်၊ ထိုမှ ပုဂံ၊ ပုကံ၊ ပုကမ် ဟူ၍ ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယခေတ် ကျောက်စာတို့တွင် အမည်ပွား အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲရွေ့လျော ရေးထိုးကြကြောင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပုကံ၊ ပုကမ်၊ ပုဂံ၊ ပုဂမ်၊ ပုဂမ္မ၊ ပုဂါမ၊ ပုရာဂါမ၊ ပုကမ္မတို့၏ အဓိပ္ပာယ် ဆိုလိုရင်းမှာ ပြု ဂါမ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းပြုဂါမ၌ ပြုသည် ပြုမာ-ပြုမ်မာ-ပြုမ်မာ- ဗြဟ္မာ၏ အမည်ပွား အတိုကောက်ဖြစ်ပြီး ဂါမဟူသော ပါဠိဝေါဟာရမှာ မြို့ကို ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုဂံ-ပုရာဂမ္မ- ပြုဂါမ ဆိုသည်မှာ ပြုဟွာဂါမ၊ ပြုမ်မာဂါမ၊ ပြုမ်မာဂါမ၊ ဗြဟ္မာဂါမ ဗြဟ္မာမြို့ဖြစ်ကြောင်း အလွန်ထင်ရှားလျက် ပုဂံ၊ ပြုဂါမ ပြုမြို့ ဟူသည်မှာ ဗြဟ္မာဂါမ ဗြဟ္မာမြို့ကို ခေါ်ဝေါ်သော အမည်ပွား ဖြစ် ကြောင်း ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်နေပါသည်။ ပုဂံ-ပုဂါမ-ပြုဂါမ-ပြုမြို့ သည် ဗြဟ္မာ(ဝါ)မြန်မာမြို့ပင်ဖြစ်၍ ပြုလူမျိုးသည် ဗြဟ္မာခေါ် မြန်မာလူမျိုး ပုဂံမင်း၊ ပုဂါမမင်း၊ ပြုဂါမမင်း ဟူသည်တို့မှာ ဗြဟ္မာမင်း မြန်မာမင်းများကို အမည်ပွားတို့ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း အလွန်ထင်ရှားနေပါသည်။

ပုဂံခေတ် ကျောက်စာတို့ပါ (ပုဂံသား ပုဂံသည်) ဟူသည်မှာ ပြုဂါမသား-ပြု
 များခေါ် ဗြဟ္မာများ မြန်မာများဟု ဆိုလိုဖော်ပြသော အထောက်အထားများ
 ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုမြို့သည် ဗြဟ္မာခေါ် မြန်မာမြို့၊ ပြုများသည်
 ဗြဟ္မာခေါ် မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း အလွန်ထင်ရှားလျက် ပြုလူမျိုးဟူသည်ကို
 ပျောက်ကွယ်သွားသော တစ္ဆေပမာ အခြားတွင် ရှာနေရန် အကြောင်းမရှိပါ။
 ပျူလူမျိုး တိမ်ကောပျောက်ဆုံးသွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဗြဟ္မာ-မြန်မာ၏ အမည်ပွား
 တစ်ခုဖြစ်သော ပြုဟူသော အမည်ဟောင်း တဖြည်းဖြည်း အသုံးနည်း တိမ်ကော
 သွားခဲ့ခြင်းမျှဖြစ်ပြီး ဗြဟ္မာ၏ အမည်ပွား မြန်မာဟူသောအမည် ခေတ်စား
 ထွန်းကားလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံ-ပုဂံ-ပုဂါမသည် ပြုဂါမ၏ အမည်ပွား
 ဖြစ်၍ ပုနှင့် ပြုသည် အတူတူ ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံပြုဂါမ ဗြဟ္မာဂါမ မင်းကြီးကို
 ပုတသိန်းမင်းဟူသော ဗုဒ္ဓဂါယာကျောက်စာ ရေးထိုးချက်မှာ ပြုတသိန်းမင်း
 ပြုမင်းဟု အဓိပ္ပာယ်တူရပါသည်။ ပုဂံဗြဟ္မာ(ဗမာ)မင်းကြီးကို ပုမင်း၊
 ပုကံမင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ပုံ၊ ဗြဟ္မာ၏ ဆင့်ပွားအမည် ပြုမာကို ပြုဟုလည်း
 ကောင်း၊ ပုဟုလည်းကောင်း အတိုကောက် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကြကြောင်း
 အလွန်ထင်ရှားစေပါသည်။ ပျူမောင်မ၏ အမည်အိုအ်ပြည့်သင် ဟူသည်မှာ
 မြန်မာအမည်ဖြစ်၍ ပျူသည် မြန်မာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြုမာကို ပြုဟုလည်းကောင်း၊
 ပျူဟုလည်းကောင်း အတိုကောက် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းပြောဆိုကြကြောင်း အလွန်
 ထင်ရှားနေပါသည်။ ပြုသည် ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပြုမာ၏ အတိုကောက် အမည်ပွား
 ဖြစ်သောကြောင့် ပျူတသိန်းမှာ ဗြဟ္မာတသိန်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗြဟ္မာမှ ပြုဟူ-ပြုမာ-မြန်မာ ဟူ၍ မြန်မာလူမျိုးအမည်
 အဆင့်ဆင့် ရွေ့လျော့ပြောင်းလဲ ပေါ်ပေါက်လာကြောင်း၊ ရှေးရှေးပျူတို့
 သည် နောင်တွင် မြန်မာ ဖြစ်လာကြောင်း၊ ရှေ့ဆရာတို့ မှတ်တမ်းတင်
 ပြောဆိုချက်ကို ဖော်ပြထားသော ကာဗျတ္တစန္ဒီကာကျမ်း အဆိုမှန်ကန်
 ကြောင်း ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာတို့က ထောက်ခံလျက် ရှိပါသည်။

ပုဂံအမည် (၁၅) မျိုးတွင် (ပရမပူရ) ဟု ပါရှိကြောင်း ဆရာကြီး
 လှစ်နှင့် ချားဒူးရွှင်ဇယ်တို့လည်း သိရှိဖော်ပြကြဖူးပါသည်။ (ပရမ္မာ) ကို ကုန်း
 ဘောင်ခေတ် ပေစာတွင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ (မရမ္မာ) သည် (မြမ္မာ၊ မြစ်မာ၊
 မြမာ) တို့ကို ပါဠိ၊ သက္ကဋ္ဌဘာသာတို့အတိုင်း ရရစ်သံ ပေါ်လွင်အောင် ပြောဆို
 ရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။ (မြန်မာ၊ မြမာ၊ မြမ္မာ၊ မြမ္မာ) ဟူသော ရေးထိုးပုံတို့ကို

ပုဂံ၊ ပင်းယ၊ အင်းဝခေတ် ကျောက်စာတို့၌လည်းကောင်း။ (မြွှာ)ကို အင်းဝ ခေတ်၊ ညောင်ရမ်းခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် ရှေးမြန်မာစာပေ ကျမ်းစာစောင် တို့၌လည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ပါဠိစာလုံး(ဗြဟ္မာ)ကို သက္ကဋသံဖြင့် (ဘရမာ)ဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။ ဗြဟ္မာ၊ ဗရမ္မာ၊ ဘရမာ၊ မရမ္မာ၊ ပရမ္မာ၊ ပရမ်မာ၊ ပရမ၏ အမည်ပွား ပရိမ(ပရိမ်မ)ကို ပုဂံခေတ်ကျောက်စာ၌ ရေးထိုးကြောင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဗြဟ္မာ၊ ဗရမ္မာ၊ ဘရမာ၊ ပရမ္မာ၊ မရမ္မာ၊ မြန်မာဟု ဖြစ်လာ ကြောင်း (ရှေးဆရာတို့ အဆိုကို) ပသင်္ဂီဝိသောဒနိကျမ်းတွင် ဖော်ပြချက် သည်လည်း မှန်ကန်ကြောင်း ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများ၊ ရှေး ဟောင်းမြန်မာပေစာများနှင့် ရှေးဟောင်းမြန်မာစာပေ စာစောင်ကျမ်း တို့က ထင်ရှားစွာ ထောက်ခံဖော်ပြလျက် ရှိပါသည်။

ထို့နည်းတူစွာ မြန်မာခေါ် ဗြဟ္မာလူမျိုး အမည်ပွား ပြုမာ- ပြု ဖြစ်သောကြောင့် ပုဂံရာဇဝင်ကြီး၊ ပုဂံရာဇဝင်ကျမ်းတို့တွင် မြန်မာ သည် ပျူဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြထားသည်။ 'မြန်မာဟူသော ပျူ'၊ 'မြန်မာ ဟူသည် ပျူသားပျူမြေး' ဟူသော ရှေးမြန်မာရာဇဝင် ဆိုရိုးစကားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဆရာကြီး ဦးအောင် သော်နှင့် ဆရာဦးစိန်မောင်ဦးတို့ ဖော်ထုတ်တင်ပြ ခဲ့ကြသော 'ပျူစစ်လျှင် မြန်မာ' ဟူသည့် ရှေးမြန်မာ ဆိုရိုးစကားသည်လည်းကောင်း၊ ရှေးကျောက်စာ အထောက်အထားများရှိသော မှန်ကန်သည့် သမိုင်းစကား၊ သမိုင်းအချက်အလက်ဖြစ်ကြောင်း အလွန်ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်နေပါ သည်။

ရှေးခေတ်တရုတ်တို့နှင့် ရခိုင်တို့သည် ဗြဟ္မာခေါ် မြန်မာလူမျိုး တို့ကို ဗြဟ္မာ၊ မြန်မာအပြင် အဘယ်ကြောင့် ပြု-ပု ဟူသော အမည်ဖြင့် ပါ သိရှိခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသနည်းဆိုသည်မှာ (ပြုနှင့်ပု)သည် ဗြဟ္မာ-မြန်မာ- ပြုမာ-ပြုမာ-မြန်မာ၏ ဆင့်ပွားအတိုကောက်အမည်ဖြစ်ပြီး ဗြဟ္မာခေါ် မြန်မာလူမျိုးတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုက ထိုအတိုကောက်အမည် (ပြုနှင့်ပု)ကို ကျောက်စာများတွင် ရေးထိုးသည်အထိ မိမိလူမျိုး၊ ဗြဟ္မာ-မြန်မာကို ပြု-ပု ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးပုဂံရာဇဝင်များတွင် မြန်မာဟူသည် ပျူလူမျိုးဟု အတိ

အလင်း မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြခဲ့ကြခြင်းမှာ ပြုသည် ဗြဟ္မာ၊ မြန်မာ၊
 ဗြဟ္မာ၊ ပြုမာ၊ ပြုမာ၏ ဆင့်ပွားအတိုကောက် ခေါ်ဝေါ်သောအမည်
 ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ဗုဒ္ဓဂါယာကျောက်စာ၌ ပုဂံမင်းကြီးတစ်ပါး
 ကို ပုတသိန်းမင်း(ပျူတသိန်းမင်း)ဟု ရေးထိုးခြင်းမှာ ပုဂံ-ဗမာ-
 မြန်မာလူမျိုး၏ အမည်များမှာ ပြု(ဝါ)ပု ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။
 လူမျိုးခြား ပျူစစ်သည် တသိန်းကို ပိုင်စိုး၍ မဟုတ်ဘဲ ဗြဟ္မာခေါ်
 မြန်မာလူမျိုး၏ ဆင့်ပွားအမည်မှာ ပြု(ပျူ) ဖြစ်သောကြောင့်လည်း
 ကောင်း၊ ပုဂံမင်းဟူသည် ကိုယ်နှိုက်မှာလည်း ပုဂါမမင်း-ပြုဂါမမင်း-
 ပြုမင်း ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း ပုဂံမင်းကို ပျူမင်း၊ ပျူတစ်သိန်း
 မင်း ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးတရုတ်နန်းတော် မှတ်တမ်းတို့တွင် ဘီစီ (၂) ရာစုမှ အေဒီ
 (၁၅) ရာစုအထိ ကာလတစ်လျှောက် လူမျိုးတစ်မျိုးတည်း၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်း
 ကို ဗြဟ္မာဟုလည်းကောင်း၊ ပျူဟုလည်းကောင်း၊ မြန်မာဟုလည်းကောင်း
 အမည်သုံးမျိုးဖြင့် သိရှိဖော်ပြ မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ ဘီစီ (၂)
 ရာစုမှ အေဒီ (၁၅) ရာစုအထိ တရုတ်နန်းတော်က ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပြု ဟု
 အမည် (၃) မျိုးဖြင့် သိရှိခေါ်ဝေါ် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော လူမျိုးနှင့် နိုင်ငံကို
 မဇ္ဈိမ အိန္ဒိယတိုက်သားတို့က သရေခေတ္တရာခေတ်မှ ယနေ့ခေတ်အထိတိုင်
 ဗြဟ္မာလူမျိုး၊ ဗြဟ္မာနိုင်ငံ၊ ဗြဟ္မာဒေသ၊ ဗြဟ္မာဝတ္ထုဟု သိရှိခေါ်ဝေါ်နေခြင်း၊
 ဗမာ-မြန်မာသည် ဗြဟ္မာလူမျိုးဖြစ်ပြီး ဗြဟ္မာ၏ ဆင့်ပွားအမည် ဗြဟ္မာ-ပြုမာ-
 ပြုမာ-ပြု-ပျူ-ပုနှင့် ဗြဟ္မာ၏ ဆင့်ပွားအမည် မြဟ္မာ၊ မြဟ္မာ- မြန်မာ-မြန်မာတို့ကို
 ပုဂံ-ပင်းယနှင့် အင်းဝခေတ် ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများတွင် အထင်အရှား
 သုံးနှုန်းရေးထိုးဖော်ပြနေခြင်းတို့အရ သရေခေတ္တရာခေတ်မှ ယနေ့ခေတ်အထိတိုင်
 အောင် ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပျူဟု သုံးမည်တွင်သော ဗမာလူမျိုးတို့ တောက်လျှောက်
 ထွန်းကားတည်ရှိနေကြောင်း၊ ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပျူ သုံးမည်ရ ဗမာလူမျိုးတို့
 ပျက်စီးတိမ်ကောခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း၊ ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပျူ သုံးမည်ရ ဗမာ
 လူမျိုးတို့၏ နေရာကို အခြားမည်သည့်လူမျိုးတို့မှ အသစ်ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်
 မျှဝါးနေရာယူနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း အလွန်ပင် ထင်ရှားနေပါသည်။

ဂျီအိပ်ချ်လုတ်နှင့် ချားဒူးရွိုင်ဇယ်(ကျောက်စာဝန်)တို့သည် ရှေးဟောင်း မြန်မာကျောက်စာများကို များစွာလေ့လာနဲ့စပ်သည် ဆိုသော်လည်း ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယခေတ် ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာတို့တွင် ဗြဟ္မာဟူသော ဝေါဟာရ၏ ဆင့်ပွား ဖြစ်မာ၊ ဖြစ်မာ၊ ဖြစ်မာ၊ ဖြစ်မာ၊ ဖြစ်မာ၊ ပျူ၊ ပျူ၊ ပျူ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပုရာဂမ္မ-ပူဂံ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ၏ အခြားဆင့်ပွား ဖြစ်မာ၊ မြေမာ၊ မြစ်မာ၊ မြန်မာတို့ကိုလည်းကောင်း မမြင်မိဘဲ လျှမ်းကျန်ခဲ့သောကြောင့် ဗြဟ္မာ၊ မြန်မာ၊ ဖြစ်မာ ဟူသော အမည်တို့မှာ မြန်မာလူမျိုးတစ်မျိုးတည်းကို ခေါ်နေသော အမည်ပွားများဖြစ်ကြောင်း ကျောက်စာ အထောက်အထားများ ရှိပါလျက် သိမြင်နိုင်စွမ်း မရှိ ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ ထိုသို့ အရေးကြီးလှသည့် ကျောက်စာအထောက်အထားများဖြစ်သော ဗြဟ္မာ၊ မြန်မာ၊ ဖြစ်မာ အဆက်အစပ်ကို လျှမ်းခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးဆက်အဖြစ် ပျူသည် လူမျိုးတစ်မျိုးသပ်သပ်၊ မြန်မာသည် လူမျိုးတစ်မျိုးသပ်သပ်ဟု အတွေးအထင် မှားကာ မြန်မာလူမျိုး သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အယူအဆမှားများ ပြောဆိုရေးသား ဖြန့်ချိခဲ့ကြပါသည်။ ပျူနှင့် မြန်မာလူမျိုး မတူ ဟူသော မြန်မာသမိုင်း အယူအဆမှားကြီးမှာ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌သာမက ကမ္ဘာသို့ပါ ပျံ့နှံ့ခဲ့ပါသည်။

ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများကို ဖတ်ရှုခြင်းမပြုဘဲ ထိုသမိုင်း အယူအဆမှားတို့ကို လက်ခံကာ ဦးပြူး ထင်မြင် ပြောဆိုသကဲ့သို့ ဗြဟ္မာခေါ်သော ပျူသည် လူမျိုးတစ်မျိုးသပ်သပ်၊ မြန်မာသည် လူမျိုးတစ်မျိုးသပ်သပ် မဟုတ်ပါ။ ရှေးက ဗြဟ္မာဟုခေါ်သော ပျူလူမျိုးတို့မှာ မြန်မာလူမျိုးအတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောကာလ၌ တစ်စတစ်စ ပေါင်းစိမ့်ဝင်၍ ပျူလူမျိုး ပပျောက်တိမ်ကော သွားသော အဖြစ်မျိုး မည်သည့်အခါကမျှ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ ပုဂံခေတ်တွင် လူနည်းစု ကုလားများပင်လျှင် တိမ်ကောခြင်းမဖြစ် ရှိနေရာ ပျူကဲ့သို့ မြောက်ဘက်ယူနန် နယ်နိမိတ်မှ တောင်ဘက်ပင်လယ်အထိ နိုင်ငံလုံး ထူထောင်နိုင်သော၊ အင်အားကြီးမားသော၊ မြို့ပေါင်းမြောက်များစွာရှိသော ပျူတို့ မည်ကဲ့သို့လျှင် တစ်မြို့မကျန်၊ တစ်ရွာမကျန်၊ တစ်ယောက်မကျန်အောင် တိမ်ကောနိုင်လိမ့်မည် နည်း။ ဗမာ-ဗြဟ္မာလူမျိုး၏ ဆင့်ပွားအမည်များဖြစ်သော မြန်မာနှင့် ပျူကို ရှေးပုဂံ-ပင်းယကျောက်စာတို့၌ ပါရှိပါလျက် ကိုလိုနီခေတ် သမိုင်းဆရာများနှင့် ရှေးဟောင်းသုတေသနအရာရှိတို့ မြင်အောင် မကြည့်ခဲ့၊ မမြင်ခဲ့၍ မြန်မာနှင့် ပျူသည် ဗမာ-ဗြဟ္မာလူမျိုး၏ အမည်ပွားများမှန်းမသိ၊ ဗမာ-မြန်မာနှင့် ပျူတို့မှာ

လူမျိုးတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်သော်လည်း ဗမာ-မြန်မာနှင့် ပျူလူမျိုး မတူဟု မှားယွင်း ပြောဆိုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး လုစ်သည် ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာတို့ပါ ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပြု အမည်ပွားတို့ကို မမြင် လျှမ်းခဲ့၍ ပျူကို မြန်မာဖြစ်မှန်း မသိဘဲ ပျူကို လူမျိုးတစ်မျိုးသပ်သပ်၊ မြန်မာကို လူမျိုးတစ်မျိုးသပ်သပ်ဟု မှားယွင်း ထင်မြင်ပြောဆိုရုံမက၊ ရှိနေသော ရှေးဟောင်းခေတ်ပြိုင် အထောက်အထား အချို့ကိုပါ ချန်လှပ်ပြီး မြန်မာ့သမိုင်းကို လိုရာဇာတ်လမ်းဆင် ပြောဆိုခြင်းမျိုးပါ ပြုခဲ့ပေသည်။

ဓုဒ္ဓိင်္ဂ တရုတ်စစ်သူကြီး ချူကော်လိယန်းသည် အေဒီ (၂၂၆)ခုနှစ် ၌ ပုဂံနိုင်ငံကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး ပြန်ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ထိုတရုတ်မှတ်တမ်းအရ အေဒီ (၃) ရာစုတွင် ပုဂံနိုင်ငံ၊ ပုဂံခေတ် ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။ ပုဂံရာဇဝင်၊ ပထမပုဂံမင်းနေပြည် အေဒီ (၂၂၆) ခု ကာလမင်းမှာ ပြုစောထီးမင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပြုစောထီးမင်းကြီး၏ ရာဇဝင်၌ ပုဂံနိုင်ငံ နယ်စွန့်နယ်စပ်မြို့သို့ တရုတ်စစ်ရောက်၍ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ချီတက်နှိမ်နင်း အောင်နိုင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြထားရာ ခေတ်ပြိုင် တရုတ်မှတ်တမ်းနှင့် ကိုက်ညီလျက် ရှိပါသည်။ (၁၉၂၀-၂၄) တွင် ဖူကန်တူလူ စာတမ်း၌ ထိုအေဒီ (၃) ရာစု ပုဂံနိုင်ငံကိုလည်းကောင်း၊ ဘီစီ (၂) ရာစု ပုဂံ အမည်ဖြင့် မြို့တစ်မြို့ ရှိခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာကြီး လုစ် သဘောတူ လက်ခံရေးသား ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

သို့သော် (၁၉၃၁) ခုနှစ်မှ (၁၉၅၇) ခုနှစ်အထိ ကြားကာလတွင် ရေးသားသော မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း၊ မြန်မာလူမျိုးသမိုင်းဆိုင်ရာ စာတမ်းများတွင် အေဒီ (၃) ရာစု ပုဂံနိုင်ငံ၊ ပုဂံခေတ် မြန်မာခေတ် ဟူသည်ကို တစ်စွန်းတစ်စမျှ ဖော်ပြခြင်းမပြု၊ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး သရေခေတ္တရာခေတ်ကို အေဒီ (၈) ရာစု နှောင်းအထိ ဖြစ်သည်ဟု အထောက်အထား မရှိဘဲ ဆိုပါသည်။ သရေခေတ္တရာ တွေ့ ပျူမင်းအရိုးအိုးလေးလုံးတို့ပေါ်ပါ ကျောက်စာတို့မှ သက္ကရာဇ်တို့ကို အကြောင်းပြပါသည်။ သို့သော် ထိုအရိုးအိုး (၄) လုံးပါ (၅၇) ခုနှစ်၊ (၄၁)ခုနှစ် အစရှိသော ခုနှစ်တို့ကို မည်သည့်ခုနှစ်အမျိုးအစားမှန်း ယနေ့တိုင် မည်သည့် ပညာရှင်မှ မသေချာသေးပါ။ ဆရာကြီးလုစ်က ထိုအရိုးအိုးပါ ခုနှစ်တို့ကို ဝုတ္တဗြဟ္မီပွားနှစ်ဟု မှန်းခြေဖြင့် ယူဆပြီး အေဒီနှင့် ဝုပတ္တဗြဟ္မီပွား ကွာခြား

သောနှစ်များ ပေါင်းထည့်၍ ထိုမင်းများ အေဒီ (၈) ရာစုတွင် ကွယ်လွန်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့သော် ရှေးအက္ခရာ ပညာရှင် ဆရာကြီး ဦးသာမြတ်က ထိုအရိုးအိုးကျောက်စာတို့ကို ရေးထားသော အက္ခရာတို့မှာ ဂုပ္ပဗြဟ္မဟိပ္ပား မတိုင်ခင် အက္ခရာရေးဆွဲပုံများနှင့် ဆင်တူ၍ အေဒီ (၄) ရာစု ဂုပ္ပနှစ် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းသည် ထိုအရိုးအိုးစာတို့ပါ ခုနှစ်တို့ကို ဂုပ္ပနှစ်ထက်စောသော သက္ကရာဇ်များဟု ယူဆ၍ ထိုသက္ကရာဇ်အရ ထိုမင်းတို့ အေဒီ (၂) ရာစုနှင့် (၃) ရာစုကြားတွင် ကွယ်လွန်သည်ဟု ယူဆကာ ဆရာကြီးလှစ်၏ ဂုပ္ပဗြဟ္မဟိပ္ပားနှစ် ဟူသော အယူအဆကို ထောက်ခံခြင်း မရှိပါ။ ဆရာကြီးလှစ်က မခိုင်လုံဘဲ ဂုပ္ပဗြဟ္မဟိပ္ပားနှစ်ဟု ယူဆပြီး အေဒီ (၇၁၈) ခုနှစ် ၌ ထိုမင်း ကွယ်လွန်၍ မြို့တော်ကို ပျူတို့ ဟန်လင်းသို့ ရွှေ့ခဲ့သည်ဟု ဇာတ်လမ်းဆင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုပျူမင်းနှင့် မိဘုရားကျောက်အရိုးအိုးများပေါ်မှ စာအက္ခရာတို့မှာ အေဒီ (၄) ရာစု ဂုပ္ပအက္ခရာများနှင့်လည်းကောင်း၊ အေဒီ (၄) ရာစုနောက်ပိုင်း ဗြဟ္မဟိပ္ပားများနှင့် လည်းကောင်း၊ မဆင်တူဘဲ ဘီစီ (၃) ရာစုနှင့် အေဒီ (၃) ရာစုကြား ဗြဟ္မအက္ခရာများနှင့်သာ ဆင်တူသောကြောင့် ထိုကျောက်အရိုးအိုးတို့ကို ဂုပ္ပဗြဟ္မဟိပ္ပားနှစ်ဟု ဆိုသော လှစ်မှန်းခြေစကားကို လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ထို့အပြင် ထိုမင်းသည် အေဒီ (၇) ရာစု သရေခေတ္တရာ ပြည်ကြီး၏ နောက်ဆုံးမင်းဟူသော အထောက်အထားလည်း မရှိ။ ထိုမင်း သေခြင်းကြောင့် ပျူတို့ သရေခေတ္တရာကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဟန်လင်းသို့ မြို့တော် ရွှေ့ပြောင်းသည်ဟူသော အထောက်အထားလည်း မရှိ။ သရေခေတ္တရာသည် အေဒီ (၈) ရာစုနှောင်းအထိ မင်းနေပြည်အဖြစ် ရှိနေသည်ဟူသော အထောက်အထားလည်း မရှိ။ ဟန်လင်းသည် အေဒီ (၈) ရာစုနှောင်းမှ အေဒီ (၈၃၂) ခုအထိ မင်းနေပြည်အဖြစ် ထွန်းကားသည်ဟူသော အထောက်အထားလည်း မရှိ။ ဟန်လင်းမြို့ တံခါးပျက် မီးသွေးခဲ့တို့ကို ကာဗွန်သက်တမ်း စစ်ကြည့်ရာ ထိုမြို့တံခါးကြီးသည် ဘီစီ (၁) ရာစုနှောင်းနှင့် အေဒီ (၂) ရာစုကြားတွင် မီးလောင်ပျက်စီးခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ၍ အေဒီ (၈) ရာစု၌ လှစ်ပြောသကဲ့သို့ ဟန်လင်းမင်းနေပြည်ရှိရမည်ဆိုလျှင် တစ္ဆေပြည်ကြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သရေခေတ္တရာမင်းနေပြည်ပျက်ပြီး ပျူတို့ ဟန်လင်းကို တည်ထောင်သည်ဟု လှစ်ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သရေခေတ္တရာခေတ် ပျက်သုဉ်းပြီး ယုန်လွတ်ကျွန်းပြုဂါမဒေသ၌ ပုဂံမင်းနေပြည်ကြီး တည်ထောင်သည်ဟူသော မြန်မာ

သမိုင်းအဆက်အစပ်ကို ပြတ်တောက်မှေးမှိန်စေခဲ့ပါသည်။ ဘီစီ (၂) ရာစု ဗမာနိုင်ငံ၊ အေဒီ (၃) ရာစု ဗမာနိုင်ငံ-ပုဂံနိုင်ငံခေတ် အထောက်အထားကို ချန်လှပ်ပြီး အေဒီ (၈) ရာစုနှောင်းမှ အေဒီ (၈၃၂) ခုနှစ်အထိ ဟန်လင်းပျူ ခေတ်၊ ပျူနှင့်မြန်မာ-ဗမာ မတူဟု အထောက်အထားမဲ့ ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အေဒီ (၃) ရာစုနှင့် အေဒီ (၈၃၂) ခုကြား ပုဂံနိုင်ငံ ပုဂံခေတ်ခေါ် ဗြဟ္မာ-ပျူ၏ အမည်ပွား၊ ဗြဟ္မာ-ပျူ လူမျိုးသာဖြစ်သော မြန်မာခေတ်ကြီးကို ပျောက်ကွယ်သွားစေခဲ့ပြီး အေဒီ (၈၃၂) ခုအထိ မြန်မာနှင့် လူမျိုးမတူသော ပျူခေတ်ဟု လူအများ အသိအမြင်မှားများ ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

အေဒီ (၆) ရာစု၊ (၇) ရာစု၊ (၈) ရာစု သရေခေတ္တရာနိုင်ငံဟု ဖော်ပြခဲ့သော တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး (၂) ပါး၏ ပြောဆိုချက်မှာ သရေခေတ္တရာ မြို့သို့ ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးသွားဖူးခြင်း မရှိဘဲ ဘင်္ဂလားအနောက်ပိုင်းမှတစ်ဆင့် ကြားစကား (hearsay) များကို ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်းမျှဖြစ်၍ ထိုရာစုသရေခေတ္တရာ နိုင်ငံဟူသော အပြောမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရခြင်း မရှိပါ။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌ လည်း မြိတ်သား၊ ထားဝယ်သားတို့သည် ပုဂံခေတ် လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ် (၇၀၀)ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ပြည်မသားတို့ကို ပုဂံသူ၊ ပုဂံသားဟုသာ ယခုခေတ်တိုင် အောင် ခေါ်ဆိုဆဲ ဖြစ်သည်။ စစ်သူကြီး ချူကော်လိယန်းမှာမူ ပုဂံနိုင်ငံအတွင်း တစ်နေရာအထိ ရောက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပါသည်။

မန်ဂူကို ဗန်းပြပြီး အေဒီ (၈၃၂) ခုနှစ်၌ ယူနန် နန်စောတို့ တိုက်ခိုက် လုယက်မှုကြောင့် ပျူမင်းနေပြည်နှင့် ပျူလူမျိုးအားလုံး ပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ် သွားသည်ဟူသော ဆရာကြီးလုစ်၏ ရေးသားပြောဆိုချက်မှာ မန်ဂူတွင် လုံးဝ မပါဘဲ ဆရာကြီးလုစ် မမှန်မကန် တီထွင်ကြံစည် ပြောဆိုထားသော သမိုင်း အတုအမှားသာ ဖြစ်ပါသည်။ မန်ဂူ၌ အေဒီ (၈၃၂) ခုနှစ် နန်စောတို့ တိုက်ခိုက် လုယက်သော ပျူနေရာဒေသအမည်ကို လုံးဝဖော်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ပျူနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်အတွင်း နန်စောတို့ လုယက်တိုက်ခိုက်သော နေရာကို ပျူမင်းနေပြည်ဟု မန်ဂူ၌ ဖော်ပြခြင်း မပါရှိပါ။ ထို့အပြင် မန်ဂူက အေဒီ (၈၆၄) ခုနှစ်ကာလအထိ ပျူနိုင်ငံ ထွန်းကားနေကြောင်း၊ အေဒီ (၈၆၄) ခုနှစ်ကာလ ဧရာဝတီမြစ်သည် ပျူမင်းနေပြည်တော်ကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေကြောင်း (ဆိုလိုသည်မှာ ပျူမင်း နေပြည်တော်သည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိထွန်းကားနေကြောင်း)၊ ချင်း တွင်းမြစ်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်ဆုံ အပေါ်ဘက်၌ ပျူတပ်မြို့ကြီးတစ်မြို့ တည်ရှိကြောင်း၊

ချင်းတွင်းမြစ် သဲသောင်ခုံကြီးပေါ်၌ ပျူသစ်လုံးခံတပ်တစ်တပ် တည်ရှိကြောင်း၊
 အေဒီ (၈၆၄) ကာလ ပျူနိုင်ငံမှ ပျူလူမျိုးတို့သည် ယူနန်ထွက် ပိုးထည်များကို
 ဝတ်ဆင်သုံးစွဲကြကြောင်း ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြထားပြီး အေဒီ (၈၃၂) ခုနှစ်တွင်
 ပျူနိုင်ငံ၊ ပျူလူမျိုး မပျောက်ကွယ်သည့်အပြင် အေဒီ (၈၆၄) ခုနှစ်အထိ
 ပျူနိုင်ငံ၊ ပျူမင်းနေပြည်၊ ပျူတပ်မြို့ကြီးများနှင့် ပျူလူမျိုးတို့ ထွန်းကားတည်ရှိ
 နေကြောင်း ထောက်ခံဖော်ပြနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အေဒီ (၈၃၂) ခုနှစ်တွင်
 ပျူနိုင်ငံ၊ ပျူမင်းနေပြည်နှင့် ပျူလူမျိုးတို့ အပြီးတိုင် ပျက်ဆီးပျောက်ကွယ်သည်ဟု
 ပြောသော ဆရာကြီးလှစ်၏စကားသည် မန်ရှုကျမ်းကို ခုတုံးလုပ်ပြီး မန်ရှုတွင်
 ပါသည်တို့ကို ချန်လှပ်ပြီး မန်ရှုတွင် မပါသည်တို့ကို သမိုင်းမှန် မဟုတ်ဘဲ
 သူ၏စိတ်ကြိုက် မမှန်မကန် တီထွင်ကြံစည်ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်
 ရပါသည်။

ထန်မှတ်တမ်းကြီး (၃) စောင်(အေဒီ ၇-၁၀ ရာစု)၌ ပျူနိုင်ငံသည်
 မြောက်ဘက်၌ ယူနန်၊ တောင်ဘက်၌ ပင်လယ်နယ်နိမိတ်၊ အရှေ့ဘက်၌
 ကျဲလား(ကမ္ဘောဒီးယား)နှင့် နယ်နိမိတ်၊ အနောက်ဘက်၌ အိန္ဒိယအရှေ့ဖျားနှင့်
 နယ်နိမိတ်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြထားပါသည်။ ဘီစီ (၂) ရာစု
 အေဒီ (၃) ရာစု ဟန်မှတ်တမ်းက တစ်နိုင်ငံတည်းကို ပျူနိုင်ငံ ဗမာနိုင်ငံ၊
 အေဒီ (၃) ရာစု တရုတ်ဝေနှင့် ရှုမှတ်တမ်းတို့ကလည်း ထိုတစ်နိုင်ငံတည်းကို
 ပျူနိုင်ငံ ဗမာနိုင်ငံဟုလည်းကောင်း၊ အေဒီ (၃) ရာစု တရုတ်စစ်သူကြီး
 ချူကော်လိယန်း(ဝေနိုင်ငံ)မှတ်တမ်း၌ အဆိုပါ ပျူနိုင်ငံ ဗမာနိုင်ငံကို ပုဂံနိုင်ငံဟု
 လည်းကောင်း သိရှိခေါ်ဝေါ် မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းတို့အရ အေဒီ (၇) ရာစုမှ
 (၁၀) ရာစု ထန်မှတ်တမ်း (၃) စောင်တို့က ဖော်ပြနေသော ပျူနိုင်ငံ ဆိုသည်မှာ
 ပုဂံနိုင်ငံ၊ ဗမာနိုင်ငံသာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသိသာလှပါသည်။ အမှန်စင်စစ်အား
 ဖြင့်လည်း အေဒီ (၃) ရာစုကတည်းက ထွန်းကားပေါ်ပေါက်နေသော ပုဂံနိုင်ငံ
 ခေါ် ဗမာနိုင်ငံခေါ် မြန်မာနိုင်ငံသည် အေဒီ (၇) ရာစုနှင့် (၁၀) ရာစုခေတ်
 ထန်မင်းဆက်နှင့် ခေတ်ပြိုင်ထွန်းကား တည်ရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် မန်ရှုမှတ်
 တမ်းက ဖော်ပြနေသော အေဒီ (၈၃၂) နှင့် (၈၆၄) ကြား ပျူနိုင်ငံ ဆိုသည်မှာ
 ပုဂံနိုင်ငံ၊ ဗမာနိုင်ငံခေါ် မြန်မာနိုင်ငံကိုပင် ဆိုလိုဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
 စွာ တွေ့မြင်နေရပါသည်။ ထို့အပြင် အေဒီ (၃) ရာစုမှ (၁၀) ရာစု
 ပျူခေတ် ပျူနိုင်ငံ ဆိုသည်မှာ ပုဂံခေတ် ပုဂံနိုင်ငံ မြန်မာခေတ် မြန်မာ

နိုင်ငံသာဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်နေပါသည်။

ထို့အတူ အေဒီ (၁၀) ရာစု (၁၃) ရာစု ဆုန်ခေတ် မှတ်တမ်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အေဒီ (၁၃-၁၄) ရာစု ယွန်ရှီခေတ် မှတ်တမ်းတို့သည်လည်း ကောင်း၊ ဗမာနိုင်ငံကို ပျူနိုင်ငံ-မြန်မာနိုင်ငံ ပုဂံနိုင်ငံဟု (၃) မည်လုံးဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ဖော်ပြမှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။ ဆရာကြီးလုစ် ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အေဒီ (၈၈၀) နှင့် (၉၈၂) ကြားကာလ ယူနန်နှင့် ပင်လယ်ကြားရှိ နိုင်ငံ (ပုဂံ နိုင်ငံ) ကို ပျူနိုင်ငံဟု The Ancient Pyu စာတမ်း၌ သဘောတူ လက်ခံဖော်ပြ ထား၍ ပျူနိုင်ငံသည် ပုဂံမြန်မာနိုင်ငံဟု ပေါ်ပေါက်နေပြန်ပါသည်။ အေဒီ (၃) ရာစုမှ (၁၄) ရာစုအထိ တရုတ်မှတ်တမ်းတို့မှာ အေဒီ (၃) ရာစုမှ (၁၄) ရာစုအထိ ပုဂံနိုင်ငံ ပုဂံခေတ် မြန်မာခေတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သရေခေတ္တရာခေတ် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပုဂံနိုင်ငံ မြန်မာနိုင်ငံသည် ပျူနိုင်ငံ၊ ဗြဟ္မာနိုင်ငံဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားဖော်ပြနေကြပြီး ယင်းတရုတ်မှတ်တမ်းများအရလည်း ဂျီအိပ်ချ်လုစ်၏ မြန်မာလူမျိုး မြန်မာနိုင်ငံ ပုဂံနိုင်ငံအကြောင်း ပြောဆိုရေးသားပုံတို့မှာ ချန်လှပ် မှုမကင်း မှားယွင်းကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်နေပါသည်။ အေဒီ (၃) ရာစုမှ (၁၄) ရာစုအထိ တရုတ်မှတ်တမ်းတို့၌ မြန်မာနိုင်ငံကို ပုဂံနိုင်ငံ- ဗြဟ္မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ ပျူနိုင်ငံဟု ဖော်ပြမှတ်တမ်းတင်ထားချက်တို့ မှာ ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယခေတ် ရှေးဟောင်းမြန်မာ ကျောက်စာများပါ ဗြဟ္မာ၊ မြန်မာ၊ ပျူ၊ ပုဂံဟူသော ရေးထိုးဖော်ပြချက်များနှင့် ကိုက်ညီ မှန်ကန်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်နေရပြီး အေဒီ (၃) ရာစုမှ အေဒီ (၁၄) ရာစုထိ ဗြဟ္မာ၊ မြန်မာ၊ ပျူဟု သုံးမည်ရ မြန်မာခေါ် ပျူလူမျိုး၊ ပျူနိုင်ငံ ပျောက်ပျက်ခြင်းမရှိ ထွန်းကားတည်တံ့နေကြောင်း ထိုကဲ့သို့ ဗြဟ္မာ၊ မြန်မာခေါ် ပျူနိုင်ငံကြီး မပျက်သုဉ်း မလစ်လပ်၍ ယူနန်တောမြို့ (၂) မြို့နယ် စာသာရှိသော မန်လူမျိုးစုကလေးအဖို့ ပျူအချက်အချာခေါ် ဗမာအချက်အချာ ကျောက်ဆည်နယ် (၁၁) မြို့နယ်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် အခြေချရန် အခွင့်မသာ၊ မလုပ်ဆောင်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

မန်ရှူအရလည်း မန်၊ ဝန်ကျူထော်၊ ပုထော် အရိုင်းလူမျိုးစုငယ်ကလေး များသည် ပျူနိုင်ငံ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ၊ အေဒီ (၈၄၉)ခု ပျူခေါ် မြန်မာလူမျိုးတို့ စတုတ္ထပုဂံမင်းနေပြည်သစ်ကြီး တည်ဆောက်ပြီးနောက်၌ အေဒီ (၈၆၄) ခုအထိလည်း ယူနန်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်လျက် ရှိကြကြောင်း

ဖော်ပြထားရာ ယင်းလူမျိုးစုတို့သည် အေဒီ (၈၃၅) ခု၌ ပျူနိုင်ငံ လစ်လပ်နေရာ ကြီးသို့ ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်လာကာ ကျောက်ဆည် (၁၁) ခရိုင်၌ စတင်အခြေချ နေထိုင်ပြီး ယင်းလူမျိုးတို့မှ မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်လာသည်ဟူသော ဂျီအိမ်ချ်လုစ်၏ စကားမှာ သူ၏ ကျမ်းကိုး မန်ရှုတွင် ဖော်ပြသည်နှင့် လုံးဝကွဲလွဲ မှားယွင်းနေကြောင်း၊ မြန်မာသည် ပျူဟူသော သရေခေတ္တရာ ရာဇဝင် ပုဂံရာဇဝင်ပါ အချက်ကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး မြန်မာကို အေဒီ (၉) ရာစု ယူနန်မှ မန်အိုင်းလူမျိုးစု မဖြစ်၊ဖြစ်အောင် ဂျီအိမ်ချ်လုစ် လုပ်ဇာတ်ခင်းခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်တွေ့မြင်နေရပါသည်။

မြန်မာနှင့် ပျူစစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူသော မြန်မာရာဇဝင် မရှိ။ မြန်မာသည် ပျူဟူသော ရှေးသရေခေတ္တရာ ရာဇဝင်၊ ပုဂံရာဇဝင်တို့သာ ရှိသည်။ ထို့အပြင် မြန်မာနှင့် ပျူသည် လူမျိုးသစ်များ မဟုတ်ဘဲ ဗမာ ဗြဟ္မာ လူမျိုး အမည်မှ ဆင့်ပွားပေါ်ထွက်လာသော အမည်ပွားများဖြစ်ကြောင်း၊ ပုဂံ-ပင်းယခေတ် ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများတွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ မြန်မာနှင့် ပျူတို့မှာ ဗမာ-ဗြဟ္မာ၏ ဆင့်ပွားအမည်များဖြစ်ကြောင်း ကိုလိုနီခေတ် သမိုင်းဆရာများနှင့် ရှေးဟောင်း သုတေသနအရာရှိများ မမြင်ခဲ့၊ လျှမ်းခဲ့ခြင်းကြောင့် မြန်မာနှင့် ပျူကို လူမျိုးကွဲများဟု မှားယွင်းထင်မြင် ပြောဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအမှားကို မီးလောင်ရာ လေပင့်သကဲ့သို့ ဂျီအိမ်ချ်လုစ်၏ မြန်မာလူမျိုးသမိုင်း လုပ်ဇာတ်က ကြီးထွားပျံ့နှံ့စေခဲ့ပါသည်။ ရှေးက ဗြဟ္မာခေါ် ပျူလူမျိုးတို့မှာ မြန်မာလူမျိုးတွင်းသို့ ပေါင်းစည်းစိမ့်ဝင်၍ ပျောက်သွားရခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဗြဟ္မာခေါ် ပျူသည် လူမျိုးသစ်သစ်၊ မြန်မာသည် လူမျိုးသစ်သစ် မဟုတ်ကြောင်း၊ မြန်မာနှင့် ပျူသည် ဗြဟ္မာလူမျိုး၏ အမည်ပွားများ ဖြစ်ကြောင်းကို ပုဂံ-ပင်းယ ရှေးဟောင်းမြန်မာ ကျောက်စာများတွင် ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်ပါရန် သမိုင်းဝါသနာရှင် ဦးပြူးသို့ အကြံပြုတိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

ဦးပြူး(သံတွဲ)အဖို့ ပျူမြန်မာသမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသော အချက်အလက်တို့ကို ကျွန်တော် ဆက်လက်ဆွေးနွေးတင်ပြကြည့်ပါမည်။ ဦးပြူး(သံတွဲ)အနေနှင့် မြန်မာကို လူမျိုးတစ်မျိုးသစ်သစ်၊ ပျူကို လူမျိုးတစ်မျိုးသစ်သစ်ဟု အထင်ရောက်ရခြင်းမှာ ရှေ့ပိုင်းတွင် တင်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဗြဟ္မာ-မြန်မာ-ပြုမာ-ပြု-ပျူ စသည်တို့ကို ရေးထိုးထားသော ပုဂံခေတ်